

Dziennik Urzędowy C 25 E

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

1 lutego 2005

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacje	
	Rada	
2005/C 25 E/01	Wspólne stanowisko (WE) nr 1/2005 z dnia 19 lipca 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni i zmieniającego dyrektywę Rady 91/414/EWG	1
2005/C 25 E/02	Wspólne stanowisko (WE) nr 2/2005 z dnia 24 września 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia decyzji.../2005/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wieloletni program wspólnotowy mający na celu zwiększenie dostępności, użyteczności i wykorzystania zasobów cyfrowych w Europie	19
2005/C 25 E/03	Wspólne stanowisko (WE) nr 3/2005 z dnia 7 października 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia dyrektywy 2005/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa	29
2005/C 25 E/04	Wspólne stanowisko (WE) nr 4/2005 z dnia 21 października 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia decyzji.../2005/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję 1419/1999/WE ustanawiającą działanie Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2005–2019	41
2005/C 25 E/05	Wspólne stanowisko (WE) nr 5/2005 z dnia 12 listopada 2004 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego	44

I

(Informacje)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 1/2005

przyjęte przez Radę dnia 19 lipca 2004 r.

w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni i zmieniającego dyrektywę Rady 91/414/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/C 25E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 76/895/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. odnosząca się do ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w owocach i warzywach oraz na ich powierzchni ⁽³⁾, dyrektywa Rady 86/362/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w zbożach i na ich powierzchni ⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 86/363/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego i na ich powierzchni ⁽⁵⁾ oraz dyrektywa Rady 90/642/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pesty-

cydów w niektórych produktach pochodzenia roślinnego, w tym w owocach i warzywach oraz na ich powierzchni ⁽⁶⁾, zostały wielokrotnie zmienione w istotny sposób. Dla przejrzystości i zachowania prostoty wspomniane dyrektywy powinny zostać uchylone i zastąpione jednym aktem prawnym.

- (2) Różnice dotyczące najwyższych dopuszczalnych krajowych poziomów pozostałości pestycydów mogą tworzyć bariery w handlu produktami wymienionymi w załączniku I do Traktatu i produktami pochodnymi pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy krajami trzecimi i Wspólnotą. Odpowiednio, w interesie swobodnego przepływu towarów, zapewnienia jednomyślnych warunków konkurencji pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz w celu ochrony konsumentów, stosowne jest ustalenie na poziomie Wspólnoty najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) dla produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego.
- (3) Rozporządzenie ustalające NDP nie wymaga transpozycji do prawa krajowego Państw Członkowskich. Jest ono zatem najbardziej odpowiednim instrumentem prawnym do określenia NDP pestycydów w produktach pochodzenia roślinnego i zwierzęcego z tego względu, że jego dokładnie określone wymogi powinny być stosowane w tym samym czasie i w ten sam sposób w całej Wspólnocie oraz iż odpowiednio pozwala na bardziej skuteczne wykorzystywanie zasobów krajowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 30.9.2003, str. 33.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004), wspólne stanowisko Rady z dnia 19 lipca 2004 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 340 z 9.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/61/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 81).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/61/WE.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 350 z 14.12.1990, str. 71. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/61/WE.

- (4) Produkcja i konsumpcja produktów roślinnych i zwierzęcych odgrywa we Wspólnocie bardzo ważną rolę. Wysokość plonów roślin jest stale zagrożona przez szkodliwe organizmy. Ochrona roślin i produktów roślinnych przed tymi organizmami jest niezbędna nie tylko po to, aby zapobiegać spadkowi plonów lub ich zniszczeniu, lecz także aby zapewnić jakość zebranych produktów, zwiększyć wydajność rolnictwa i chronić środowisko naturalne poprzez ograniczanie powierzchni potrzebnej do produkcji rolniczej.
- (5) Jedną z najważniejszych metod ochrony roślin i produktów roślinnych przed działaniem szkodliwych organizmów jest stosowanie substancji czynnych w środkach ochrony roślin. Jednakże potencjalną konsekwencją ich stosowania może być obecność ich pozostałości w przetworzonych produktach, w zwierzętach karmionych tymi produktami oraz w miodzie wytwarzanym przez pszczoły narażone na działanie tych substancji. Niezbędne jest zapewnienie, aby takie pozostałości nie występowały na poziomach stanowiących niedopuszczalne ryzyko dla ludzi i, w pewnych przypadkach, dla zwierząt.
- (6) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r.⁽¹⁾ dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin stanowi, że Państwa Członkowskie mają zalecać przy wydawaniu zezwoleń właściwe stosowanie środków ochrony roślin. Właściwe stosowanie obejmuje przestrzeganie zasad dobrej praktyki w zakresie ochrony roślin, jak również zasady zintegrowanej kontroli. Tam, gdzie NDP, wynikające z dozwolonego stosowania pestycydów zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, stanowią ryzyko dla konsumentów, takie stosowanie powinno być zweryfikowane w celu zmniejszenia poziomów pozostałości pestycydów. Wspólnota powinna zachęcać do korzystania z metod lub produktów, które prowadzą do zmniejszenia ryzyka i zmniejszają ilość stosowanych pestycydów do poziomów umożliwiających skuteczne zwalczanie szkodników.
- (7) Wiele substancji czynnych jest zabronionych na mocy dyrektywy Rady 79/117/EWG z dnia 21 grudnia 1978 r. zakazującej wprowadzania do obrotu i stosowania środków ochrony roślin zawierających niektóre substancje czynne⁽²⁾. Ponadto, wiele innych substancji czynnych nie jest obecnie dozwolonych na mocy dyrektywy 91/414/EWG. Pozostałości substancji czynnych znajdujące się w produktach pochodzenia roślinnego i zwierzęcego w wyniku niedozwolonego stosowania lub zatrucia środowiska lub wynikające z ich stosowania w krajach trzecich powinny być dokładnie kontrolowane i monitorowane.
- (8) Podstawowe zasady dotyczące prawa żywnościowego i paszowego zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽³⁾.
- (9) Oprócz tych podstawowych zasad, niezbędne są bardziej szczegółowe zasady w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i handlu z krajami trzecimi w zakresie świeżych, przetworzonych i/lub złożonych produktów roślinnych i zwierzęcych przeznaczonych do spożycia przez ludzi i pasz zwierzęcych, w których mogą znajdować się pozostałości pestycydów, tworzące podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz interesów konsumentów. Zasady te powinny zawierać określenie specyficznych NDP dla każdego pestycydu we wszystkich produktach żywnościowych i paszowych oraz jakości danych dotyczących tych NDP.
- (10) Niezależnie od faktu, że ogólne zasady prawa żywnościowego ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 mają zastosowanie tylko do pasz przeznaczonych do karmienia zwierząt hodowanych do produkcji żywności, mając na uwadze trudności w odróżnieniu ich od produktów stosowanych jako pasza przeznaczona dla zwierząt, które nie są przeznaczone do produkcji żywności, w celu ułatwienia kontroli i wdrażania przepisów tego rozporządzenia uważa się za właściwe stosowanie tych przepisów także do pasz, które nie są przeznaczone do karmienia zwierząt hodowanych do produkcji żywności. Jednakże niniejsze rozporządzenie nie może stanowić przeszkody dla testów niezbędnych do oceny pestycydów.
- (11) Dyrektywa 91/414/EWG ustanawia podstawowe zasady stosowania i wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin. W szczególności stosowanie tych produktów nie może wywoływać szkodliwych skutków dla ludzi lub dla zwierząt. Pozostałości pestycydów wynikające ze stosowania środków ochrony roślin mogą mieć szkodliwy wpływ na zdrowie konsumentów. Zatem stosowne jest, aby zasady dotyczące NDP dla produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi były zdefiniowane w powiązaniu z zezwoleniem na stosowanie środków ochrony roślin, jak to określono w dyrektywie Rady 91/414/EWG. Podobnie, należy dostosować tę dyrektywę w celu uwzględnienia wspólnotowej procedury dla ustalania NDP na mocy niniejszego rozporządzenia. Zgodnie ze tą dyrektywą Państwo Członkowskie może zostać wyznaczone jako sprawozdawca w zakresie oceny substancji czynnej. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe jest korzystanie z wiedzy fachowej w tym Państwie Członkowskim.
- (12) Właściwe jest, aby szczegółowe zasady dotyczące kontroli pozostałości pestycydów zostały wprowadzone jako uzupełnienie ogólnych przepisów wspólnotowych dotyczących kontroli żywności i pasz.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/71/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 14).

⁽²⁾ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003.

⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1642/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 4).

- (13) Szczegółowe uregulowania dla pasz zwierzęcych, włącznie z komercjalizacją, przechowywaniem pasz i żywieniem zwierząt zostały ustanowione dyrektywą 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie niepożądanych substancji w paszach zwierzęcych⁽¹⁾. Dla niektórych produktów nie ma możliwości ustalenia, czy będą one przetworzone na żywność czy na paszę dla zwierząt. Zatem pozostałości pestycydów w takich produktach powinny być bezpieczne zarówno dla spożycia przez ludzi, jak i, w odpowiednich przypadkach, dla konsumpcji zwierząt. W związku z powyższym stosowne jest, aby uregulowania określone w niniejszym rozporządzeniu stosowały się również do tych produktów w uzupełnieniu szczegółowych zasad dotyczących żywienia zwierząt.
- (14) Niezbędne jest ustalenie, na poziomie Wspólnoty, pewnych warunków określania i kontroli NDP dla produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego.
- (15) Dyrektywa 76/895/EWG przewiduje, że Państwa Członkowskie mogą zezwalać na wyższe poziomy NDP niż obecnie dopuszczalne na poziomie Wspólnoty. Taka możliwość powinna zostać zniesiona, ponieważ z punktu widzenia rynku wewnętrznego może stwarzać przeszkody dla handlu wewnątrzwspólnotowego.
- (16) Określenie NDP wymaga długotrwałych analiz technicznych, które dotyczą także oceny potencjalnego ryzyka dla konsumentów. Z tego względu NDP nie mogą być natychmiast wprowadzone dla pozostałości pestycydów obecnie objętych dyrektywą 76/895/EWG lub dla pestycydów, dla których poziomy NDP nie zostały jeszcze określone.
- (17) Właściwe jest, aby zostały ustalone na poziomie Wspólnoty minimalne wymogi w zakresie danych stosowane przy określaniu NDP dla pestycydów.
- (18) W wyjątkowych okolicznościach, a zwłaszcza w przypadku niedozwolonych pestycydów, które mogą występować w środowisku, przy określaniu NDP na korzystanie z danych uzyskanych w wyniku badań monitoringowych.
- (19) NDP pestycydów powinny być stale monitorowane i zmieniane w celu uwzględnienia nowych informacji i danych. NDP powinny być ustalone na niższym analitycznie określonym poziomie w przypadkach, gdy dopuszczalne zastosowanie środków ochrony roślin nie powodują występowania pozostałości pestycydów na wykrywalnych poziomach. W przypadkach gdy stosowanie pestycydów nie jest dozwolone na poziomie wspólnotowym, NDP powinny zostać ustalone na odpowiednio niskim poziomie w celu ochrony konsumentów przed spożyciem niedozwolonego lub nadmiernego poziomu pozostałości pestycydów. W celu ułatwienia kontroli pozostałości pestycydów należy określić wartość wzorcową dla pozostałości pestycydów w produktach lub grupach produktów wymienionych w załączniku I, dla których nie określono NDP w załącznikach II lub III, o ile odnośna substancja czynna nie jest wymieniona w załączniku IV. Należy ustalić wartość wzorcową na poziomie 0,01 mg/kg i zapewnić możliwość ustalenia jej na innym poziomie dla substancji czynnych wymienionych w załączniku V, biorąc pod uwagę dostępne rutynowe metody analityczne i/lub ochronę konsumentów.
- (20) Dla żywności i paszy produkowanej poza Wspólnotą mogą być prawnie dopuszczalne różne praktyki rolnicze dotyczące stosowania środków ochrony roślin, co niekiedy może powodować występowanie pozostałości pestycydów w ilościach innych niż wynikające z zastosowań prawnie dopuszczalnych we Wspólnocie. Z tego względu właściwe jest, aby NDP były określone dla produktów importowanych w taki sposób, aby uwzględniały te zastosowania i wynikające z nich pozostałości, z zastrzeżeniem, że bezpieczeństwo tych produktów może być wykazane przy użyciu tych samych kryteriów, co dla produkcji krajowej.
- (21) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 ustanawia procedury dotyczące środków nadzwyczajnych w stosunku do żywności i pasz pochodzenia wspólnotowego lub importowanych z krajów trzecich. Procedury te pozwalają Komisji na przyjęcie takich środków w sytuacjach, kiedy żywność może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub środowiska, i tam, gdzie takie ryzyko nie może być uwzględnione w wystarczający sposób za pomocą środków podjętych przez dane Państwo lub Państwa Członkowskie. Stosowne jest, aby te środki i ich skutki dla ludzi i, w odpowiednich przypadkach, dla zwierząt były oceniane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (Urząd).
- (22) Przewlekłe lub, w niektórych przypadkach, ostre narażenie konsumentów na pozostałości pestycydów pobierane z żywnością powinno być oszacowane zgodnie z procedurami i praktykami wspólnotowymi, z uwzględnieniem zaleceń opublikowanych przez Światową Organizację Zdrowia.
- (23) Należy przeprowadzić konsultacje z partnerami handlowymi Wspólnoty, za pośrednictwem Światowej Organizacji Handlu, na temat proponowanych NDP, a ich uwagi powinny być uwzględnione przed ustaleniem tych NDP. NDP ustalone na poziomie międzynarodowym przez Komisję Kodeksu Żywnościowego powinny być uwzględnione przy określaniu NDP.
- (24) Konieczne jest, aby Urząd oszacowywał stosowanie NDP i sprawozdania oceniające sporządzone przez Państwa Członkowskie w celu określenia związanego z ich stosowaniem ryzyka dla konsumentów i, w odpowiednich przypadkach, dla zwierząt.
- (25) Państwa Członkowskie powinny określić zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia i zapewnić ich stosowanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 30.5.2002, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/100/WE (Dz.U. L 285 z 1.11.2003, str. 33).

- (26) Opracowanie zharmonizowanego systemu wspólnotowego dla NDP zakłada opracowanie wytycznych, utworzenie baz danych i inne działania, z którymi wiąże się koszty. Stosowne jest, aby Wspólnota w pewnych przypadkach uczestniczyła w tych kosztach.
- (27) Z punktu widzenia dobrej praktyki administracyjnej i rozwiązań technicznych pożądane jest, aby decyzje dotyczące NDP dla substancji czynnych były skoordynowane w czasie z decyzjami podejmowanymi dla tych substancji na mocy dyrektywy 91/414/EWG. Dla wielu substancji, dla których NDP na poziomie Wspólnoty nie zostały jeszcze określone, decyzje nie zostaną podjęte na mocy tej dyrektywy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- (28) Konieczne jest zatem przyjęcie odrębnych uregulowań ustanawiających tymczasowe, lecz obowiązkowe zharmonizowane NDP w celu progresywnego ustalania NDP, w miarę jak będą podejmowane decyzje dotyczące poszczególnych substancji czynnych w ramach ocen dokonywanych na mocy dyrektywy 91/414/EWG. Takie tymczasowe zharmonizowane NDP powinny opierać się, w szczególności, na istniejących krajowych NDP ustalonych przez Państwa Członkowskie i powinny uwzględniać krajowe rozwiązania, na których podstawie zostały one określone, z zastrzeżeniem, że takie NDP nie stanowią niedopuszczalnego ryzyka dla konsumentów.
- (29) Po włączeniu istniejących substancji czynnych do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG Państwa Członkowskie ponownie powinny dokonać oceny każdego środka ochrony roślin zawierającego te substancje w ciągu czterech lat od dnia włączenia. Rozpatrywane NDP powinny być zachowane przez okres czterech lat w celu zapewnienia ciągłości udzielonych zezwoleń, a po zakończeniu ponownej oceny powinny zostać uznane za ostateczne, jeżeli poparte będą odpowiednią dokumentacją, zgodną z wymaganiami załącznika III do dyrektywy 91/414/EWG, lub powinny być określone na poziomie wzorcowym, jeżeli nie są poparte taką dokumentacją.
- (30) Niniejsze rozporządzenie ustala NDP do celów kontroli pozostałości pestycydów w żywności i paszach. Stosowne jest zatem, aby Państwa Członkowskie opracowały krajowe programy kontroli tych pozostałości. Wyniki krajowych programów kontroli należy przedstawić Komisji, Urzędowi i innym Państwom Członkowskim i włączyć do sprawozdania rocznego Wspólnoty.
- (31) Środki konieczne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.

- (32) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, dla osiągnięcia podstawowych celów dotyczących ułatwienia handlu przy jednoczesnej ochronie konsumenta konieczne i właściwe jest ustanowienie zasad dotyczących NDP dla produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres tego, co jest niezbędne do osiągnięcia celów zgodnie z art. 5 ust. 3 Traktatu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia, zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002, zharmonizowane przepisy wspólnotowe dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszach pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego lub ich części wymienionych w załączniku I, spożywanych w stanie świeżym, przetworzonym i/lub wchodzących w skład żywności lub paszy, w których lub na powierzchni których mogą być obecne pozostałości pestycydów.

2. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do produktów wymienionych w załączniku I, jeżeli zostanie udowodnione, że są one przeznaczone do:

- a) produkcji produktów innych niż żywność lub pasza; lub
- b) wysiewu lub sadzenia; lub
- c) działań, na które zezwala prawo krajowe dla badań substancji czynnych.

3. Najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów ustalonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie stosuje się do produktów wymienionych w załączniku I, przeznaczonych na wywóz do krajów trzecich i przetworzonych przed wywozem, jeżeli zostanie udowodnione, że kraj trzeci będący krajem przeznaczenia wymaga lub wyraża zgodę na szczególny sposób przetworzenia w celu zapobieżenia wprowadzeniu szkodliwych organizmów na swoje terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla dyrektyw 98/8/WE⁽¹⁾ i 2002/32/WE oraz rozporządzenia (EWG) nr 2377/90⁽²⁾.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i definicje art. 2 pkt 1 i 4 dyrektywy 91/414/EWG.

2. Stosuje się również następujące definicje:

- a) „dobra praktyka rolnicza” (DPR) oznacza zalecane, dozwolone lub zarejestrowane w kraju bezpieczne stosowanie środków ochrony roślin w konkretnych warunkach na jakimkolwiek etapie produkcji, przechowywania, transportu, dystrybucji i przetwarzania żywności i pasz;
- b) „krytyczna DPR” oznacza DPR, w przypadku gdy istnieje więcej niż jedna DPR dotycząca substancji czynnej/mieszanek środków, której wynikiem jest największy dopuszczalny poziom pozostałości pestycydów w zbiorach poddanych działaniu tego środka i która stanowi podstawę do ustalenia NDP;
- c) „pozostałości pestycydów” oznaczają pozostałości, włącznie z substancjami czynnymi, ich metabolitami i/lub produktami powstałymi wskutek rozkładu lub reakcji substancji czynnych, obecnie lub w przeszłości wykorzystywanymi w środkach ochrony roślin wymienionych w art. 2 pkt 1 dyrektywy 91/414/EWG, które znajdują się w lub na powierzchni produktów wymienionych w załączniku I niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza włącznie z tymi, które mogą powstać w wyniku ich stosowania w ochronie roślin, w weterynarii lub jako środek biobójczy;
- d) „najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości” (NDP) oznacza najwyższy prawnie dopuszczalny poziom stężenia pozostałości pestycydów w żywności i paszy lub na ich powierzchni;
- e) „CXL” oznacza NDP ustalony przez Komisję Kodeksu Żywnościowego;
- f) „granica oznaczalności” (GO) oznacza zatwierdzone najniższe stężenie pozostałości, które można określić ilościowo i stwierdzić na podstawie rutynowych badań monitoringu przeprowadzonych za pomocą zatwierdzonych metod kontroli;

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 1). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 546/2004 (Dz.U. L 87 z 25.3.2004, str. 13).

g) „tolerancja importowa” oznacza NDP ustalone dla środków wwożonych, jeżeli:

— stosowanie danej substancji czynnej w środku ochrony roślin na danym produkcie jest niedozwolone we Wspólnocie, lub

— istniejący wspólnotowy NDP nie jest wystarczający, aby spełnić wymogi handlu międzynarodowego;

h) „badanie biegłości” oznacza badanie porównawcze, w którym kilka laboratoriów dokonuje analiz identycznych próbek, pozwalające na ocenę jakości analizy przeprowadzonej przez każde z tych laboratoriów;

i) „ostra dawka referencyjna” oznacza szacunkową ilość substancji w żywności, w przeliczeniu na masę ciała, która może być spożyta w krótkim okresie czasu, zwykle w trakcie jednego posiłku lub jednego dnia, bez zagrożenia dla zdrowia konsumenta, dającego się stwierdzić na podstawie wszystkich faktów znanych w momencie dokonywania oceny;

j) „akceptowane dzienne pobranie” oznacza szacunkową ilość substancji w żywności, w przeliczeniu na masę ciała, która może być spożywana dziennie w trakcie całego życia, bez znacznego zagrożenia dla zdrowia konsumenta, dającego się stwierdzić na podstawie wszystkich faktów znanych w momencie dokonywania oceny.

Artykuł 4

Wykaz grup produktów, do których stosuje się zharmonizowane NDP

1. Produkty, grupy produktów i/lub ich części, wymienione w art. 2 ust. 1, do których stosuje się zharmonizowane NDP, muszą być zdefiniowane i wymienione w załączniku I zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2. Załącznik I zawiera wszystkie produkty, dla których ustala się NDP, jak również inne produkty, dla których odpowiednie jest stosowanie zharmonizowanych NDP, w szczególności ze względu na ich miejsce w systemie żywienia konsumentów lub w handlu. Produkty grupuje się w taki sposób, aby NDP były ustalone w miarę możliwości dla grupy produktów podobnych lub pokrewnych.

2. Załącznik I zostanie po raz pierwszy ustalony w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie zostanie odpowiednio zweryfikowany, w szczególności na wniosek Państwa Członkowskiego.

Artykuł 5

Ustalenie wykazu substancji czynnych, dla których nie są wymagane NDP

1. Substancje czynne środków ochrony roślin ocenione na mocy dyrektywy 91/414/EWG, dla których NDP nie są wymagane, określa się zgodnie z procedurą wymienioną w art. 45 ust. 2 niniejszego rozporządzenia i umieszcza w jego załączniku IV, z uwzględnieniem zastosowań tych substancji czynnych i kwestii, o których mowa w art. 14 ust. 2 lit. a), c) i d) niniejszego rozporządzenia.

2. Treść załącznika IV ustala się po raz pierwszy w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

PROCEDURA DOTYCZĄCA WNIOSKÓW W SPRAWIE NDP

SEKCJA 1

SKŁADANIE WNIOSKÓW W SPRAWIE NDP

Artykuł 6

Wnioski

1. W sytuacjach, gdy Państwo Członkowskie przewiduje udzielenie zezwolenia lub tymczasowego zezwolenia na stosowanie środka ochrony roślin zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, Państwo Członkowskie rozważy czy w wyniku takiego stosowania istniejący NDP, określony w załączniku II lub III do niniejszego rozporządzenia, wymaga zmiany, czy niezbędne jest określenie nowego NDP lub czy dana substancja czynna powinna zostać włączona do załącznika IV. Jeśli to niezbędne, może ono żądać od strony wnioskującej o zezwolenie, aby złożyła wniosek zgodnie z art. 7.

2. Strony, które wykażą na podstawie odpowiednich dowodów uzasadnione zainteresowanie, włącznie z wytwórcami, hodowcami i producentami środków wymienionych w załączniku 1, mogą złożyć wniosek do Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 7.

3. W sytuacji, gdy Państwo Członkowskie uznaje za niezbędne ustalenie, zmianę lub usunięcie NDP, dane Państwa Członkowskie może również przygotować i ocenić wniosek o ustalenie, zmianę lub usunięcie NDP zgodnie z art. 7.

4. Wnioski dotyczące tolerancji importowej składa się do Państwa Członkowskiego wyznaczonego jako sprawozdawca na mocy dyrektywy 91/414/EWG lub, jeśli taki sprawozdawca nie został wyznaczony, wnioski składa się do Państwa Członkowskiego wyznaczonego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, na żądanie wnioskodawcy. Wnioski takie przygotowuje się zgodnie z art. 7 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Wymagania dotyczące wniosków w sprawie NDP

1. Wnioskodawca umieszcza we wniosku w sprawie NDP następujące informacje i dokumenty:

- a) nazwę i adres wnioskodawcy;
- b) dokumentację związaną z wnioskiem zawierającą:
 - i) streszczenie wniosku;
 - (ii) główne istotne twierdzenia;
 - (iii) wykaz dokumentów;

(iv) kopię odpowiedniej DPR dotyczącej określonego stosowania danej substancji czynnej.

c) w razie potrzeby, naukowo uzasadnione argumenty, które należy rozważyć;

d) dane wyszczególnione w załącznikach II i III do dyrektywy 91/414/EWG, dotyczące wymogów w zakresie danych do określenia NDP pestycydów, w razie potrzeby włącznie z danymi toksykologicznymi i danymi dotyczącymi rutynowych metod analitycznych stosowanych w laboratoriach kontrolnych, jak również danymi dotyczącymi metabolizmu roślin i zwierząt.

Jednakże jeżeli odpowiednie dane są powszechnie dostępne, zwłaszcza w przypadkach, gdy substancje czynne zostały już ocenione na mocy dyrektywy 91/414/EWG lub gdy CXL już istnieje i dane te zostały przedłożone przez wnioskodawcę, Państwo Członkowskie może korzystać z takich informacji przy ocenie wniosku. W takich przypadkach, sprawozdanie oceniające powinno zawierać uzasadnienie określające powody, dla których takie dane zostały lub nie zostały wykorzystane.

2. Państwo Członkowskie dokonujące oceny może, w razie potrzeby, żądać od wnioskodawcy przedstawienia dodatkowych informacji poza informacjami wymaganymi zgodnie z ust. 1, w terminie określonym przez to Państwo Członkowskie.

Artykuł 8

Ocena wniosków

1. Państwo Członkowskie, do którego stosownie do art. 6 złożono wniosek zgodnie z art. 7, natychmiast przekazuje kopię Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności ustanowionemu rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 („Urząd”) i Komisji oraz sporządza bezzwłocznie sprawozdanie oceniające.

2. Wnioski powinny być ocenione zgodnie z odpowiednimi przepisami Jednolitych Zasad Oceny i Dopuszczenia Środków Ochrony Roślin zawartymi w załączniku VI do dyrektywy 91/414/EWG lub szczególnymi zasadami oceny, które zostaną ustanowione na mocy rozporządzenia Komisji zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i w drodze porozumienia zawartego pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, ocena wniosku może być przeprowadzona przez Państwo Członkowskie-sprawozdawcę wyznaczone na mocy dyrektywy 91/414/EWG dla danej substancji czynnej.

4. W przypadkach, gdy Państwo Członkowskie napotyka trudności w ocenie wniosku lub w celu uniknięcia powielania prac, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2, które Państwo Członkowskie powinno dokonać oceny poszczególnych wniosków.

Artykuł 9

Przedkładanie ocenionych wniosków Komisji i Urzędowi

1. Po sporządzeniu sprawozdania oceniającego, Państwo Członkowskie przedkłada je Komisji. Komisja bezzwłocznie informuje Państwa Członkowskie i przekazuje wniosek, sprawozdanie oceniające i odnośną dokumentację Urzędowi.

2. Urząd bezzwłocznie potwierdza na piśmie otrzymanie wniosku wnioskodawcy, oceniającemu Państwu Członkowskiemu i Komisji. Potwierdzenie zawiera datę otrzymania wniosku i załączonych dokumentów.

SEKCJA 2

ROZPATRYWANIE WNIOSKÓW DOTYCZĄCYCH NDP PRZEZ URZĄD

Artykuł 10

Opinia Urzędu w sprawie wniosków dotyczących NDP

1. Urząd ocenia wnioski i sprawozdania oceniające oraz przedstawia uzasadnioną opinię, w szczególności w sprawie ryzyka dla konsumentów i, gdy zachodzi potrzeba, dla zwierząt, związanego z ustaleniem, zmianą lub usunięciem NDP. Opinia taka powinna zawierać:

- a) ocenę czy analityczna metoda rutynowego monitoringu zaproponowana we wniosku jest odpowiednia do zamierzonych celów kontroli;
- b) zakładaną GO dla połączenia pestycyd/produkt;
- c) ocenę ryzyka w przypadku przekroczenia akceptowanego dziennego pobrania lub ostrej dawki referencyjnej w wyniku zmiany NDP; udział w spożyciu spowodowany pozostałościami w produkcie, którego dotyczy wniosek o NDP;
- d) inne elementy istotne dla oceny ryzyka.

2. Urząd przekazuje uzasadnioną opinię wnioskodawcy, Komisji i Państwu Członkowskiemu. Uzasadniona opinia wyraźnie określa, na jakiej podstawie wyciągnięto każdy z wniosków.

3. Bez uszczerbku dla art. 39 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, Urząd podaje do publicznej wiadomości swoją uzasadnioną opinię.

Artykuł 11

Terminy wydawania opinii przez Urząd w sprawach wniosków dotyczących NDP

1. Urząd przedstawi swoją uzasadnioną opinię zgodnie z art. 10 bezzwłocznie, ale nie później niż w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku;

2. Jeżeli Urząd występuje o dodatkowe informacje, termin wymieniony w ust. 1 ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia tych informacji. Takie zawieszenia podlegają art. 13.

Artykuł 12

Ocena istniejących NDP dokonywana przez Urząd

1. Urząd przedkłada Komisji i Państwu Członkowskiemu, w okresie 12 miesięcy od daty włączenia lub nie włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, uzasadnioną opinię opartą w szczególności na odpowiednim sprawozdaniu oceniającym przygotowanym zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, dotyczącą:

- a) istniejących NDP dla tej substancji czynnej określonej w załączniku II lub III do niniejszego rozporządzenia;
 - b) konieczności określenia nowych NDP dla tej substancji czynnej lub jej włączenia do załącznika IV do niniejszego rozporządzenia;
 - c) szczególnych warunków przetwarzania, o których mowa w art. 20 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, które mogą być konieczne dla danej substancji czynnej;
 - d) NDP, których włączenie do załącznika II i/lub załącznika III do niniejszego rozporządzenia może rozważać Komisja, i tych NDP, które mogą zostać usunięte w stosunku do danej substancji czynnej.
2. Dla substancji włączonych do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, uzasadniona opinia, o której mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, powinna być wydana w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 13

Kontrola administracyjna

Każda podjęta decyzja lub niewykonanie kompetencji powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia może podlegać kontroli Komisji działającej z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego lub każdej osoby, której to dotyczy bezpośrednio i indywidualnie.

W tym celu należy złożyć wniosek do Komisji w terminie dwóch miesięcy po dniu, w którym zainteresowana strona dowiedziała się o wspomnianym działaniu lub zaniechaniu działania.

Komisja podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy żądając, gdy zachodzi potrzeba, cofnięcia decyzji przez Urząd lub podjęcia przez Urząd stosownego działania w wyznaczonym terminie.

SEKCJA 3

USTALANIE, ZMIANA I USUWANIE NDP

Artykuł 14

Decyzje w sprawie wniosków dotyczących NDP

1. Po otrzymaniu opinii Urzędu i uwzględnieniu tej opinii Komisja przygotowuje bezzwłocznie i najpóźniej w terminie trzech miesięcy rozporządzenie w sprawie ustalania, zmiany lub usunięcia NDP lub decyzję o odrzuceniu wniosku i przedkłada je do przyjęcia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

2. W odniesieniu do aktów, o których mowa a paragrafie 1, uwzględnia się:

- a) dostępną wiedzę naukową i techniczną;
- b) potencjalną obecność pozostałości pestycydów pochodzących ze źródeł innych niż substancje czynne stosowane obecnie do ochrony roślin;
- c) wyniki oceny potencjalnego ryzyka dla konsumentów i, w razie potrzeby, dla zwierząt;
- d) wyniki innych ocen i decyzji wprowadzających zmiany w zakresie stosowania środków ochrony roślin;
- e) CXL lub DPR stosowane w kraju trzecim dla zgodnego z prawem stosowania substancji czynnych w tym kraju;
- f) inne uznawane za istotne czynniki właściwe dla rozpatrywanej sprawy.

3. Komisja może w każdym czasie żądać od wnioskodawcy lub Urzędu dodatkowych informacji. Komisja udostępnia otrzymane dodatkowe informacje Państwom Członkowskim i Urzędowi.

Artykuł 15

Włączenie nowych lub zmienionych NDP do załączników II i III

1. Rozporządzenie, o którym mowa w art. 14 ust. 1:

- a) określa nowe lub zmienione NDP i wyszczególnia je w wykazie w załączniku II do niniejszego rozporządzenia w przypadkach, gdy substancje czynne zostały umieszczone w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG; lub
- b) w przypadkach, gdy substancje czynne nie zostały umieszczone w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG i nie są zamieszczone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, określa lub zmienia tymczasowe NDP i umieszcza je w załączniku III do niniejszego rozporządzenia; lub

c) w przypadkach wspomnianych w art. 16, określa tymczasowe NDP i wyszczególnia je w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli tymczasowy NDP został określony w sposób przewidziany w ust. 1 lit. b), usuwa się go z załącznika III na mocy rozporządzenia w rok po dacie włączenia lub nie włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG danej substancji czynnej, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Jednakże, jeżeli jedno lub więcej Państw Członkowskich tego zażąda, może on zostać utrzymany przez kolejny rok pod warunkiem potwierdzenia, że badania naukowe niezbędne do poparcia wniosku o ustalenie NDP zostały podjęte. W przypadkach, gdy takie potwierdzenie zostało przedłożone, tymczasowy NDP zostanie utrzymany przez kolejne dwa lata, pod warunkiem, że nie zostaną stwierdzone żadne niedopuszczalne zagrożenia dla konsumentów.

Artykuł 16

Procedura określania tymczasowych NDP w określonych okolicznościach

1. Rozporządzenie, o którym mowa w art. 14 ust. 1, może określać również tymczasowy NDP, który ma być umieszczony w załączniku III w następujących okolicznościach:

- a) w wyjątkowych przypadkach, zwłaszcza wówczas, gdy pozostałości pestycydów mogą pojawić się w wyniku zanieczyszczenia środowiska lub innego zanieczyszczenia lub w wyniku stosowania środków ochrony roślin zgodnie z art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/414 EWG; lub
- b) w przypadkach, gdy wspomniane środki stanowią nieistotny składnik wyżywienia konsumentów i, w razie potrzeby, zwierząt; lub
- c) w przypadku miodu; lub
- d) w przypadku, gdy główne zastosowanie środków ochrony roślin zostało na mocy decyzji wyłączone lub usunięte z załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG.

2. Włączenia tymczasowych NDP, stosownie do ust. 1 dokonuje się na podstawie opinii Urzędu, danych z monitoringu i oceny wykazującej, że nie istnieje niedopuszczalne ryzyko dla konsumentów lub zwierząt.

Ciągła ważność tymczasowych NDP, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), podlega ponownej ocenie przynajmniej raz na 10 lat, a każde takie NDP odpowiednio zmienia się lub usuwa.

NDP, o których mowa w ust. 1 lit. d), podlegają ponownej ocenie w momencie upływu okresu, na który wydano zgodę na jego główne zastosowanie.

Artykuł 17

Zmiany NDP w następstwie unieważnienia zezwoleń na środki ochrony roślin

Zmiany załączników II lub III, niezbędne do usunięcia NDP w następstwie unieważnienia istniejącego zezwolenia na dany środek ochrony roślin, mogą być przyjęte bez zasięgnięcia opinii Urzędu.

ROZDZIAŁ III

NDP MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO PRODUKTÓW POCHODZENIA ROŚLINNEGO I ZWIERZĘCEGO

Artykuł 18

Zgodność z NDP

1. Produkty objęte załącznikiem I nie zawierają, w momencie wprowadzenia do obrotu jako żywność czy pasza lub w momencie podania zwierzętom, jakiegokolwiek pozostałości pestycydów przekraczające:

- a) NDP dla tych produktów określonych w załącznikach II i III;
- b) 0,01 mg/kg dla tych produktów, dla których brak szczególnego NDP w załącznikach II lub III lub dla substancji czynnych nie wyszczególnionych w załączniku IV, o ile różne wartości wzorcowe nie zostały określone dla substancji czynnej zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2, z uwzględnieniem dostępnych rutynowych metod analitycznych. Takie wartości wzorcowe są wyszczególnione w załączniku V.

2. Państwa Członkowskie nie mogą zabronić lub utrudniać wprowadzania do obrotu lub stosowania w karmieniu zwierząt przeznaczonych do produkcji żywności na swoim terytorium produktów wyszczególnionych w załączniku I z powodu tego, że zawierają one pozostałości pestycydów, pod warunkiem, że:

- a) takie produkty spełniają wymagania art. 18 ust. 1 i art. 20; lub
- b) substancja czynna jest wyszczególniona w załączniku IV.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie mogą udzielić zezwolenia, po zastosowaniu fumigantów do produktów po zbiorach na ich własnym obszarze, na poziomy pozostałości dla substancji czynnej, które przekraczają poziomy wyszczególnione w załącznikach II i III dla środków wymienionych w załączniku I, jeżeli te mieszanki substancji aktywnej/produktu wyszczególnione są w załączniku VII, z zastrzeżeniem, że:

- a) takie produkty nie są przeznaczone do natychmiastowej konsumpcji;
- b) przeprowadza się odpowiednie kontrole w celu zapewnienia, że takie produkty nie mogą być udostępnione użytkownikowi lub konsumentowi końcowemu, jeżeli są mu one dostarczane bezpośrednio, chyba że pozostałości pestycydów nie przekraczają już najwyższych dopuszczalnych poziomów wyszczególnionych w załącznikach II lub III;

c) inne Państwa Członkowskie i Komisja zostały poinformowane o podjętych środkach.

Mieszanki substancji aktywnej/produktu wyszczególnione w załączniku VII definiuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

4. W wyjątkowych przypadkach, a zwłaszcza w następstwie stosowania środków ochrony roślin zgodnie z art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/414/EWG lub zgodnie z wymogami dyrektywy 2000/29/WE⁽¹⁾, Państwo Członkowskie może wyrazić zgodę na dopuszczenie do obrotu i/lub karmienie zwierząt na swoim terytorium żywnością lub paszami poddanymi działaniu środków niezgodnie z ust. 1 pod warunkiem, że taka żywność lub pasza nie stanowi niedopuszczalnego ryzyka. Takie zezwolenia są natychmiast notyfikowane innym Państwom Członkowskim, Komisji i Urzędowi, łącznie z właściwą oceną ryzyka, do bezzwłocznego rozpatrzenia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2, w celu określenia tymczasowego NDP na dany okres lub podjęcia wszelkich innych niezbędnych środków w stosunku do takich produktów.

Artykuł 19

Zakaz dotyczący produktów przetworzonych i/lub złożonych

Zabrania się przetwarzania i/lub mieszania celem rozcieńczenia, z tym samym lub innymi produktami, produktów wyszczególnionych w załączniku I nie spełniających wymagań art. 18 ust. 1 lub art. 20 w celu dopuszczenia ich do obrotu jako żywność lub pasza lub w celu karmienia nimi zwierząt.

Artykuł 20

NDP stosujące się do produktów przetworzonych i/lub złożonych

1. W przypadkach, gdy NDP nie są określone w załącznikach II lub III dla produktów przetworzonych i/lub złożonych, stosuje się NDP określone w art. 18 ust. 1 dla danego produktu wyszczególnionego w załączniku I, z uwzględnieniem zmian w poziomach pozostałości pestycydów wynikających z przetwarzania i/lub mieszania.

2. Poszczególne czynniki koncentracji lub rozcieńczenia dla pewnych operacji przetwarzania i/lub mieszania lub pewnych produktów przetworzonych i/lub złożonych mogą być umieszczone w załączniku VI zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie. (Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/70/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 97).

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE WŁĄCZENIA ISTNIEJĄCYCH NDP DO NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA

Artykuł 21

Pierwotne określanie NDP

1. NDP dla produktów wyszczególnionych w załączniku I po raz pierwszy są określane i wyszczególnione w załączniku II zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2, włączającą te NDP przewidziane na mocy dyrektyw 86/362/EWG, 86/363/EWG i 90/642/EWG, z uwzględnieniem kryteriów wymienionych art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Załącznik II opracowuje się w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Pierwotne określanie tymczasowych NDP

1. Tymczasowe NDP dla substancji czynnych, dla których decyzja w sprawie umieszczenia lub nie umieszczenia w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG nie została jeszcze podjęta, określa się po raz pierwszy i wyszczególnia w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostały już wyszczególnione w jego załączniku II, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45. ust. 2, z uwzględnieniem informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie, w razie potrzeby uzasadnionej opinii, o której mowa w art. 24, czynników, o których mowa w art. 14 ust. 2 i następujących NDP:

- a) NDP nadal figurujących w załączniku do dyrektywy 76/895/EWG; oraz
- b) dotychczas niezharmonizowanych krajowych NDP.

2. Załącznik III opracowuje się w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 23, 24 i 25.

Artykuł 23

Informacje dotyczące krajowych NDP, które mają zostać dostarczone przez Państwa Członkowskie

Jeżeli substancja czynna nie została jeszcze wyszczególniona w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG i w przypadkach, gdy

Państwo Członkowskie określiło, najpóźniej do dnia wejścia w życie załącznika I do niniejszego rozporządzenia, krajowy NDP substancji czynnej dla produktu wyszczególnionego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia lub podjęło decyzję, że NDP nie jest wymagany dla tej substancji czynnej, dane Państwo Członkowskie informuje Komisję w trybie i w terminie określonym zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2, o krajowym NDP lub o fakcie, że NDP nie jest wymagany dla substancji czynnej, a także gdy zachodzi taka potrzeba i na wniosek Komisji:

- a) DPR;
- b) danych zbiorczych z nadzorowanych doświadczeń i/lub danych monitoringowych, jeżeli w danym Państwie Członkowskim stosuje się krytyczną DPR i jeżeli są one dostępne;
- c) o akceptowanym dziennym pobraniu, a w razie potrzeby również o ostrej dawce referencyjnej stosowanej w ramach krajowej oceny ryzyka, jak również o wynikach tej oceny.

Artykuł 24

Opinia Urzędu w sprawie danych leżących u podstaw NDP

1. Na wniosek Komisji, Urząd przedkłada Komisji uzasadnioną opinię w sprawie potencjalnego ryzyka dla zdrowia konsumentów wynikającego z:

- a) tymczasowych NDP, które mogą zostać włączone do załącznika III;
- b) substancji czynnych, które mogą zostać włączone do załącznika IV.

2. Przy przygotowywaniu uzasadnionej opinii, o której mowa w ust. 1, Urząd bierze pod uwagę dostępny stan wiedzy naukowej i technicznej, a zwłaszcza informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie zgodnie z wymogami art. 23.

Artykuł 25

Ustalanie tymczasowych NDP

Z uwzględnieniem opinii Urzędu, jeżeli taka opinia jest wymagana, tymczasowe NDP dla substancji czynnych, o których mowa w art. 23, mogą zostać określone i wyszczególnione w załączniku III, zgodnie z art. 22 ust. 1 lub, w razie potrzeby, substancja czynna może zostać włączona do załącznika IV zgodnie z art. 5 ust. 1.

ROZDZIAŁ V

KONTROLE URZĘDOWE, SPRAWOZDANIA I SANKCJE

SEKCJA 1

KONTROLE URZĘDOWE NDP

Artykuł 26

Kontrole urzędowe

1. Bez uszczerbku dla dyrektywy 96/23/WE⁽¹⁾, Państwa Członkowskie przeprowadzają kontrole urzędowe pozostałości pestycydów w celu doprowadzenia do zgodności z niniejszym rozporządzeniem, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa wspólnotowego dotyczącymi urzędowych kontroli żywności i pasz.

2. Takie kontrole pozostałości pestycydów polegają zwłaszcza na pobieraniu próbek i poddawaniu ich następnie analizie oraz na identyfikacji obecnych w nich pestycydów i poziomów ich pozostałości.

Artykuł 27

Pobieranie próbek

1. Każde Państwo Członkowskie pobiera liczbę i rodzaj próbek wystarczającą dla zapewnienia wyników reprezentatywnych dla rynku, z uwzględnieniem wyników poprzednich programów kontroli. Takie próbki pobierane są możliwie najbliżej punktu zaopatrzenia, w celu umożliwienia ewentualnego zastosowania środków przymusu.

2. Metody pobierania próbek niezbędne do prowadzenia takich kontroli pozostałości pestycydów w produktach, inne niż ustanowione na mocy dyrektywy 2002/63/WE⁽²⁾, określa się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 28

Metody analizy

1. Metody analizy pozostałości pestycydów są zgodne z kryteriami określonymi w odpowiednich przepisach prawa wspólnotowego dotyczących urzędowych kontroli żywności i pasz.

2. Wytyczne techniczne dotyczące specyficznych kryteriów zatwierdzania i procedury kontroli jakości w odniesieniu do

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2002/63/WE z dnia 11 czerwca 2002 r. ustanawiająca wspólnotowe metody pobierania próbek do celów urzędowej kontroli pozostałości pestycydów w produktach pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni oraz uchylająca dyrektywę 79/700/EWG (Dz.U. L 187 z 16.7.2002, str. 30).

metod analizy dla określenia pozostałości pestycydów mogą być przyjęte zgodnie z procedurą wspomnianą w art. 45 ust. 2.

3. Wszystkie laboratoria analizujące próbki dla potrzeb urzędowych kontroli pozostałości pestycydów biorą udział we wspólnotowych badaniach biegłości dla pozostałości pestycydów, organizowanych przez Komisję.

SEKCJA 2

WSPÓLNOTOWY PROGRAM KONTROLI

Artykuł 29

Wspólnotowy program kontroli

1. Komisja opracowuje skoordynowane wieloletnie wspólnotowe programy kontroli, określając specyficzne próbki, które mają zostać włączone do krajowych programów kontroli i uwzględniając problemy, które stwierdzono w odniesieniu do zgodności z NDP określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w celu oceny narażenia konsumentów i stosowania obowiązujących przepisów prawnych.

2. Wspólnotowy program kontroli jest corocznie przyjmowany i uaktualniany zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2. Projekt wspólnotowego programu kontroli przedstawia się Komitetowi, o którym mowa w art. 45 ust. 1, nie później niż na sześć miesięcy przed końcem każdego roku kalendarzowego.

SEKCJA 3

KRAJOWE PROGRAMY KONTROLI

Artykuł 30

Krajowe programy kontroli pozostałości pestycydów

1. Państwa Członkowskie ustanawiają krajowe wieloletnie programy kontroli pozostałości pestycydów. Programy wieloletnie są przez nie corocznie uaktualniane.

Programy te opierają się na ocenie ryzyka i mają na celu w szczególności ocenę narażenia konsumenta i zgodności z obowiązującym prawem. Zawierają one co najmniej następujące elementy:

- a) produkty, których próbki należy pobrać;
- b) liczbę próbek, które należy pobrać i analiz, które należy przeprowadzić;
- c) pestycydy podlegające analizie;

d) kryteria stosowane przy opracowywaniu tych programów, włącznie z:

- i) wyborem połączenia pestycydu i produktu;
- ii) liczbą próbek, które należy pobrać odpowiednio dla produktów krajowych i zagranicznych;
- iii) udziałem spożycia produktów w krajowym systemie żywienia;
- iv) wspólnotowym programem kontroli; oraz
- v) wynikami poprzednich programów kontroli.

2. Państwa Członkowskie przedkładają swoje uaktualnione krajowe programy kontroli pozostałości pestycydów, o których mowa w ust. 1, Komisji i Urzędowi najpóźniej na trzy miesiące przed końcem każdego roku kalendarzowego.

3. Państwa Członkowskie uczestniczą we wspólnotowym programie kontroli przewidzianym w art. 29.

SEKCJA 4

INFORMACJE DOSTARCZANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE I ROCZNE SPRAWOZDANIE

Artykuł 31

Informacje dostarczane przez Państwa Członkowskie

1. Państwa Członkowskie przekazują następujące informacje dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego Komisji, Urzędowi i innym Państwom Członkowskim do dnia 31 sierpnia każdego roku:

- a) wyniki kontroli urzędowych przewidzianych w art. 26 ust. 1;
- b) GO stosowane w krajowych programach kontroli, o których mowa w art. 30, i w ramach wspólnotowego programu kontroli, o których mowa w art. 29;
- c) szczegółowe informacje dotyczące udziału laboratoriów analitycznych we wspólnotowych badaniach biegłości, o których mowa w art. 28 ust. 3, i w innych badaniach biegłości dotyczących połączeń pestycydów i produktów, których próbki są pobierane w ramach krajowych programów kontroli;
- d) szczegółowe informacje dotyczące akredytacji laboratoriów analitycznych biorących udział w kontrolach, o których mowa w lit. a);
- e) w przypadkach dopuszczalnych na podstawie ustawodawstwa krajowego, szczegółowe informacje dotyczące zastosowanych środków przymusu.

2. Środki wykonawcze związane z dostarczaniem informacji przez Państwa Członkowskie mogą zostać ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2, po konsultacji z Urzędem.

Artykuł 32

Roczne sprawozdanie w sprawie pozostałości pestycydów

1. Na podstawie informacji przedłożonych przez Państwa Członkowskie, zgodnie z art. 31 ust. 1, Urząd sporządza roczne sprawozdanie w sprawie pozostałości pestycydów.

2. W rocznym sprawozdaniu Urząd zamieszcza co najmniej następujące informacje:

- a) analizę wyników kontroli przewidzianą w art. 26 ust. 2;
- b) wykaz możliwych powodów, dla których NDP zostały przekroczone, włącznie z odnośnymi uwagami dotyczącymi wariantów zarządzania ryzykiem;
- c) analizę chronicznego i ostrego zagrożenia dla zdrowia konsumentów spowodowanego pozostałościami pestycydów;
- d) ocenę narażenia konsumentów na pozostałości pestycydów opartą na informacjach dostarczonych na podstawie lit. a) lub na innych istotnych informacjach, włącznie ze sprawozdaniami złożonymi na mocy dyrektywy 96/23/WE.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie nie przedstawiło informacji zgodnie z art. 31, Urząd może pominąć informację dotyczącą Państwa Członkowskiego przy opracowywaniu rocznego sprawozdania.

4. Format rocznego sprawozdania może zostać określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

5. Urząd przedkłada Komisji roczne sprawozdanie do ostatniego dnia lutego każdego roku.

6. Roczne sprawozdanie może zawierać opinię w sprawie pestycydów, które powinny być objęte programami w przyszłości.

7. Urząd ma obowiązek publicznego udostępnienia sprawozdania rocznego wraz z uwagami Komisji i Państw Członkowskich.

Artykuł 33

Przedkładanie Komitetowi sprawozdania rocznego w sprawie pozostałości pestycydów

Komisja bezzwłocznie przedkłada sprawozdanie roczne w sprawie pozostałości pestycydów Komitetowi, o którym mowa w art. 45 ust. 1, w celu dokonania jego przeglądu i opracowania zaleceń co do wszelkich niezbędnych środków, które należy zastosować wobec zgłaszanych naruszeń NDP określonych w załącznikach II i III.

SEKCJA 5

SANKCJE

Artykuł 34

Sankcje

Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i zastosować niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa Członkowskie bezzwłocznie notyfikują te zasady i wszelkie późniejsze zmiany Komisji.

ROZDZIAŁ VI

ŚRODKI NADZWYCZAJNE

Artykuł 35

Środki nadzwyczajne

Artykuły 53 i 54 rozporządzenia (WE) 178/2002 mają zastosowanie wówczas, gdy w wyniku nowych informacji lub ponownej oceny istniejących informacji zostanie ustalone, że pozostałości pestycydów lub NDP objęte niniejszym rozporządzeniem mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, co wymaga natychmiastowego działania.

ROZDZIAŁ VII

ŚRODKI DOTYCZĄCE ZHARMONIZOWANYCH NDP PESTYCYDÓW

Artykuł 36

Środki wspierające dotyczące zharmonizowanych NDP pestycydów

1. Środki wspierające dotyczące zharmonizowanych NDP pestycydów są określane na poziomie Wspólnoty i obejmują:

- a) skonsolidowaną bazę prawodawstwa wspólnotowego w zakresie NDP pestycydów i publicznego udostępniania takich informacji;
- b) wspólnotowe badania biegłości, o których mowa w art. 28 ust. 3;
- c) badania i inne środki niezbędne dla przygotowania i opracowywania prawodawstwa i wytyczne techniczne w sprawie pozostałości pestycydów;

d) badania niezbędne dla oceny narażenia konsumentów i zwierząt na pozostałości pestycydów;

e) badania niezbędne dla wsparcia laboratoriów kontrolnych w przypadkach, gdy metody analityczne nie pozwalają na kontrolowanie ustalonych NDP.

2. Wszelkie niezbędne przepisy wykonawcze dotyczące środków, o których mowa w ust. 1, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 45 ust. 2.

Artykuł 37

Wkład Wspólnoty w środki wspierające dla zharmonizowanych NDP pestycydów

1. Wspólnota może dokonać wkładu finansowego w wysokości do 100 % kosztów środków przewidzianych w art. 36.

2. Środki finansowe przydziela się na każdy rok finansowy w ramach procedury budżetowej.

ROZDZIAŁ VIII

KOORDYNACJA WNIOSEK DOTYCZĄCYCH NDP

Artykuł 38

Wyznaczanie organów krajowych

Każde z Państw Członkowskich wyznacza jeden lub więcej organów krajowych do koordynacji współpracy z Komisją, Urzędem, innymi Państwami Członkowskimi, wytwórcami, producentami i hodowcami do celów niniejszego rozporządzenia. W przypadkach gdy więcej niż jeden organ został wyznaczony przez Państwo Członkowskie, wskazuje ono, który z wyznaczonych organów pełni rolę punktu kontaktowego.

Organy krajowe mogą delegować zadania innym organom.

Każde Państwo Członkowskie podaje Komisji i Urzędowi nazwy i adresy wyznaczonych organów krajowych.

Artykuł 39

Koordynacja informacji NDP przez Urząd

Urząd:

- a) pełni rolę koordynatora z Państwem Członkowskim sprawozdawcą wyznaczonym zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG dla substancji czynnej;
- b) prowadzi koordynację z Państwami Członkowskimi i Komisją w zakresie NDP, zwłaszcza w celu spełniania wymogów art. 41.

Artykuł 40

Informacje, które mają być przedłożone przez Państwa Członkowskie

Państwa Członkowskie dostarczają Urzędowi, na jego wniosek, wszelkich dostępnych informacji niezbędnych do oceny bezpieczeństwa NDP.

Artykuł 41

Baza danych Urzędu dotycząca NDP

Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów prawa wspólnotowego i krajowego w sprawie dostępu do dokumentów, Urząd tworzy i prowadzi bazę danych, dostępną dla Komisji i dla właściwych organów Państw Członkowskich, zawierającą istotne informacje naukowe i DPR dotyczące NDP, substancji czynnych i czynników warunkujących przetwarzanie określonych w załącznikach II, III, IV i VII. W szczególności powinna ona zawierać oceny dziennych dawek w pożywieniu, czynniki związane z przetwarzaniem i skutki toksykologiczne.

Artykuł 42

Państwa Członkowskie i opłaty

1. Państwa Członkowskie mogą uzyskać zwrot kosztów prac związanych z ustalaniem, zmianą i usuwaniem NDP lub innych rodzajów prac wynikających z obowiązków zawartych w niniejszym rozporządzeniu, w postaci opłat i należności.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, aby opłata lub należność, o której mowa w ust. 1:

- a) była ustalana w przejrzysty sposób; oraz
- b) odpowiadała rzeczywistym kosztom wykonywanych prac.

Może to obejmować tabelę stałych stawek przewidzianych w oparciu o przeciętne koszty prac, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ IX

WDRAŻANIE

Artykuł 43

Opinia naukowa Urzędu

Komisja lub Państwa Członkowskie mogą zwracać się do Urzędu o wydanie opinii naukowej w sprawie wszelkich środków dotyczących oceny ryzyka w ramach niniejszego rozporządzenia. Komisja może określić termin, w jakim taka opinia ma być przedstawiona.

Artykuł 44

Procedura wydawania opinii przez Urząd

1. Jeżeli opinie Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wymagają wyłącznie pracy naukowej i technicznej dotyczącej stosowania ustalonych zasad naukowych i technicznych, mogą one być wydane przez Urząd bez konsultacji z komitetem naukowym lub panelem naukowym, o których mowa w art. 28 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, o ile Komisja lub Państwa Członkowskie nie wyrażają sprzeciwu.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 29 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 178/2002 określają przypadki, w których stosuje się powyższy ust. 1.

Artykuł 45

Procedura dotycząca Komitetu

1. Komisję wspiera Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt utworzony na podstawie art. 58 rozporządzenia nr 178/2002 (dalej nazywany „Komitetem”).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE przy uwzględnieniu jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin.

Artykuł 46

Środki wykonawcze

Zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2, a w razie potrzeby uwzględniając opinię Urzędu, ustala się lub zmienia, co następuje:

- a) środki wykonawcze dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia;
- b) daty określone w art. 23, art. 29 ust. 2, art. 30 ust. 2, art. 31 ust. 1 oraz art. 32 ust. 5;
- c) dokumenty zawierające wytyczne techniczne mające na celu wspieranie stosowania niniejszego rozporządzenia;
- d) szczegółowe zasady dotyczące danych naukowych wymaganych dla ustalenia NDP.

Artykuł 47

Sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia

Nie później niż 10 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z jego wykonania wraz z odpowiednimi wnioskami.

ROZDZIAŁ X
POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 48

Uchylenie i dostosowanie prawa

1. Niniejszym uchyła się dyrektywy 76/895/EWG, 86/362/EWG, 86/363/EWG i 90/642/EWG ze skutkiem od daty określonej w drugim akapicie art. 50.

2. Artykuł 4 ust. 1 lit. f) dyrektywy 91/414 EWG otrzymuje następujące brzmienie:

„f) w stosownych przypadkach, NDP dla produktów rolniczych, których dotyczy zastosowanie określone w zezwoleniu, zostały ustalone lub zmienione zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr XXX/2004. (*)

(*) Dz.U. L.....”

Artykuł 49

Przepisy przejściowe

1. Wymogi rozdziału III nie stosują się do produktów legalnie produkowanych lub przywożonych do Wspólnoty przed datą określoną w art. 50 ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

Jednakże, w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumenta, odpowiednie środki dotyczące tych produktów mogą zostać podjęte zgodnie z procedurą określona w art. 45 ust. 2.

2. Jeżeli jest to niezbędne w celu umożliwienia normalnej komercjalizacji, przetwarzania i konsumpcji produktów, dalsze środki przejściowe mogą być przyjęte dla wdrożenia wybranych NDP określonych w art. 15, 16, 21, 22 i 25.

Środki te zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 45 ust. 2, nie uchybiając obowiązkowi zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta.

Artykuł 50

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozdziały II, III i V stosują się po sześciu miesiącach od publikacji ostatniego z rozporządzeń ustanawiających załączniki I, II, III i IV.

W imieniu Rady
Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

Dnia 14 marca 2003 r. Rada otrzymała od Komisji wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w produktach pochodzenia roślinnego i zwierzęcego.

Parlament Europejski przyjął swoją opinię w pierwszym czytaniu dnia 20 kwietnia 2004 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął swoją opinię dnia 16 lipca 2003 r.

Rada przyjęła swoje wspólne stanowisko dnia 19 lipca 2004 r. zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu.

II. CELE

Wniosek poddaje przeglądowi i upraszcza europejskie prawodawstwo dotyczące pestycydów poprzez zastąpienie czterech istniejących dyrektyw Rady pojedynczym rozporządzeniem. Cel tych nowych i zharmonizowanych przepisów jest dwojaki: *ułatwienie handlu* w obrębie jednolitego rynku i z państwami trzecimi poprzez udzielenie tolerancji importowym eksporterom z UE w niektórych przypadkach oraz zagwarantowanie *spójnego poziomu ochrony konsumenta* w całej Wspólnocie. Wniosek uwzględnia także rolę Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) na tym polu. Na mocy nowych przepisów zmienionych przez Radę po okresie przejściowym NDP byłyby ustalane wyłącznie na poziomie Wspólnoty w drodze procedury, w której Państwa Członkowskie oceniają potrzebę ustalenia NDP oraz przedkładają Komisji sprawozdanie oceniające, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności byłby odpowiedzialny za ocenę ryzyka opartą na sprawozdaniu oceniającym Państwa Członkowskie i danych otrzymanych od wnioskodawców, podczas gdy Komisja zajęłaby się zarządzaniem ryzykiem poprzez ustalenie NDP.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

A. UWAGI OGÓLNE

Wspólne stanowisko Rady jest zgodne w szerokim zakresie ze stanowiskami Komisji i Parlamentu, ponieważ:

- potwierdza ono cele i większość rozwiązań zaproponowanych przez Komisję i popartych przez Parlament Europejski,
- zawiera ono wiele zmian przyjętych w pierwszym czytaniu przez Parlament Europejski.

W szczególności Rada przychyliła się do szeregu zmian zgłoszonych przez Parlament, mających na celu zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania nowych procedur i poprawę spójności między nowym rozporządzeniem i pozostałym prawodawstwem Wspólnoty. Dodatkowo Rada była zdania, że należy wprowadzić dalsze zmiany, na przykład pozwolić Państwom Członkowskim na elastyczność w przypadku przekroczenia wysokości NDP, do którego dochodzi w niektórych wyjątkowych przypadkach. Rada przekształciła i przeredagowała niektóre fragmenty tekstu rozporządzenia, aby dokonać uściślenia roli Państw Członkowskich, Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Komisji oraz w celu oddzielenia przepisów przejściowych od procedur standardowych istniejących w nowym systemie. Wprowadzono również pewną liczbę zmian technicznych i redakcyjnych.

B. UWAGI SZCZEGÓLNE

a) **Procedura składania wniosku: role spełniane odpowiednio przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i Państwa Członkowskie**

W swoim wniosku Komisja przewidziała wyłączną rolę dla Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności w dziedzinie oceny naukowej i ustalania NDP. Jednakże Rada przyznała rację Parlamentowi, że Państwa Członkowskie winny dokonywać analizy wstępnej wniosków w sprawie NDP zgodnie z ustalonymi procedurami na podstawie dyrektywy 91/414/EWG. Dodatkowo Rada potwierdziła, że kopie wniosków w sprawie NDP otrzymanych przez Państwa Członkowskie winny być natychmiast przesłane do Komisji i Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (art. 8).

b) Procedura czynności rutynowych wykonywanych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

W świetle znacznej ilości pracy przewidzianej dla Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności Rada wprowadziła nowy artykuł w celu uniknięcia niepotrzebnych konsultacji z organami naukowymi w sprawach rutynowych, na przykład w przypadkach, gdy Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wydaje opinie oparte wyłącznie na dobrze ugruntowanych zasadach naukowych (art. 44). Niniejszy przepis jest zbieżny z art. 31 rozporządzenia 178/2002/WE.

c) Kontrola administracyjna

W celu stworzenia formy zadośćuczynienia prawnego odnośnie do decyzji podjętych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, a także w przypadku zaniechania działania przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, dodano nowy artykuł (art. 13).

d) Zakres czasowy i przechodzenie do nowych procedur

W celu zagwarantowania płynnego przejścia do nowych przepisów Rada podążyła za Parlamentem w ustalaniu poszczególnych terminów zakończenia opracowania głównych załączników technicznych, które określą wykaz zharmonizowanych NDP (załącznik II), wykaz tymczasowych NDP (załącznik III) oraz wykaz substancji czynnych, dla których nie jest wymagane ustalenie NDP (załącznik IV). W tym samym duchu Rada wprowadziła również termin sporządzenia załącznika wymieniającego produkty, do których stosuje się zharmonizowane NDP (załącznik I). Podobnie jak Parlament, Rada uważała, że rozporządzenia nie powinno się stosować w całości przed sporządzeniem podstawowych załączników (art. 4, 5, 21, 22 i 50).

e) Możliwość przedłużenia ważności tymczasowych NDP

W celu ułatwienia sprawnego przejścia do w pełni zharmonizowanego systemu (to jest gdy Państwa Członkowskie sygnalizują, że potrzeba więcej czasu na zakończenie studiów naukowych nad substancjami, które zostały dopuszczone na szczeblu krajowym) Rada zdecydowała, że w niektórych przypadkach powinno być możliwe utrzymanie w załączniku III na okres do trzech dalszych lat tymczasowych NDP, które normalnie będą ważne przez rok (art. 15).

f) Używanie pestycydów w traktowaniu chemicznym po zbiorach

Wprowadzono odstępstwo w celu umożliwienia praktyki stosowania fumigantów do produktów po zbiorach (na przykład w celu ich ochrony przed szkodnikami podczas przechowywania i transportu, co może pociągnąć za sobą tymczasowe przekroczenie NDP na czas pozostawiania produktu w magazynie lub tranzycie) (art. 18 ust. 3).

g) Używanie pestycydów w okolicznościach wyjątkowych

W celu stworzenia możliwości powołania się na okoliczności wyjątkowe (na przykład gdy zgodnie z art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/414/EWG należy użyć w trybie wyjątkowym produktu ochrony roślin dla kontroli szkodników) wprowadzono przepisy wyjątkowe, zezwalające Państwu Członkowskiemu na wprowadzenie na rynek i/lub karmienie zwierząt na swoim terytorium żywnością lub paszami, które nie odpowiadają NDP ustalonym w niniejszym rozporządzeniu. Tego rodzaju zezwolenia mają być notyfikowane innym Państwom Członkowskim, Komisji i Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności w celu ustanowienia tymczasowych NDP oraz podjęcia wszelkich innych koniecznych działań. Tego rodzaju zezwoleń można udzielić jedynie wtedy, gdy poddana działaniu środków żywność lub pasza nie stanowi niedopuszczalnego ryzyka dla konsumentów (art. 18 ust. 4).

h) Definicje

Podczas przygotowywania nowej wersji tekstu, mającej na celu większą prostotę prawną, Rada dodała dwie nowe definicje, to jest: „krytyczna DPR” (czyli dobra praktyka rolnicza, która stanowi podstawę dla zharmonizowanego NDP w myśl rozporządzenia) oraz „CLX” (czyli NDP ustalony przez Komisję Kodeksu Żywnościowego), jak też usunęła definicję „złożonych środków żywnościowych”. Ponadto Rada poszła w ślad za Parlamentem w upraszczaniu definicji „pozoształości pestycydów” (art. 3).

i) **Zmiany techniczne i redakcyjne**

Wprowadzono również wiele innych zmian, w tym korekty techniczne i uproszczenia.

j) **Zmiany niezaakceptowane przez Radę**

Istnieje potrzeba dalszej dyskusji, w szczególności w sprawach związanych z oceną ryzyka i z przepisami dotyczącymi użycia produktów ochrony roślin, w których to dziedzinach Rada nie była w stanie zgodzić się na niektóre zmiany zgłoszone przez Parlament na tym etapie. Takie punkty dotyczą w szczególności podejścia do oceny narażenia w kontekście ustalania NPD, czynników odnoszących się do najodpowiedniejszego sposobu informowania społeczeństwa oraz stworzenia projektu przepisów dotyczących dobrej praktyki rolniczej i walki ze szkodnikami.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 2/2005**przyjęte przez Radę dnia 24 września 2004 r.****w celu przyjęcia decyzji.../2005/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wieloletni program wspólnotowy mający na celu zwiększenie dostępności, użyteczności i wykorzystania zasobów cyfrowych w Europie****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2005/C 25E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 157 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozwój społeczeństwa informacyjnego oraz szerokopasmowego przesyłu danych wpłynie na życie każdego obywatela Unii Europejskiej poprzez, między innymi, stymulowanie dostępu do wiedzy oraz poprzez nowe sposoby przyswajania wiedzy, zwiększając tym samym zapotrzebowanie na nowe treści, zastosowania i usługi.
- (2) Rozpowszechnienie Internetu we Wspólnocie nadal znacząco rośnie. Należy wykorzystywać możliwości stwarzane przez Internet dla ułatwienia każdej jednostce i organizacji we Wspólnocie czerpania społecznych i ekonomicznych korzyści z dzielenia się informacją i wiedzą. W Europie stworzono teraz podstawy do wykorzystywania potencjału zasobów cyfrowych.
- (3) We wnioskach końcowych z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w Lizbonie w dniach 23–24 marca 2000 r., podkreślono, że przejście na gospodarkę elektroniczną, opartą na wiedzy, wzbogacaną nowymi towarami i usługami, stanowić będzie siłę napędową dla wzrostu, konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy. W związku z tym ze szczególnym uznaniem spotkała się rola, jaką ten sektor gospodarki odgrywa w tworzeniu wartości poprzez wykorzystywanie i łączenie europejskiej różnorodności kulturowej.
- (4) Plan działań eEuropa 2005, rozwijający strategię lizbońską, wzywa do podejmowania działań mających na celu stymulowanie powstawania bezpiecznych usług, zastosowań i zasobów w sieciach szerokopasmowych,

zachęcając w ten sposób do zapewniania przyjaznego środowiska dla prywatnych inwestycji, tworzenia nowych miejsc pracy, pobudzania produktywności, modernizacji usług publicznych oraz stworzenia każdemu szansy uczestniczenia w globalnym społeczeństwie informacyjnym.

- (5) W Europie coraz bardziej widoczne jest zapotrzebowanie na zasoby cyfrowe wysokiej jakości ze zrównoważonym dostępem oraz prawami użytkownika, ze strony szerokiej społeczności, obywateli funkcjonujących w społeczeństwie, studentów, naukowców, MŚP i innych użytkowników z grupy przedsiębiorców oraz ludzi ze szczególnymi potrzebami pragnących poszerzyć wiedzę lub też ze strony „kolejnych użytkowników” pragnących wykorzystywać zasoby cyfrowe do tworzenia usług.
- (6) Podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi są dostawcy tych zasobów (w tym organizacje i instytucje państwowe oraz prywatne tworzące, gromadzące lub posiadające zasoby cyfrowe) oraz użytkownicy tych zasobów (w tym organizacje i przedsiębiorstwa będące końcowymi użytkownikami wielokrotnie wykorzystującymi i/lub wzbogacającymi zasoby cyfrowe o nowe wartości). Szczególna uwaga należy się udziałowi MŚP.
- (7) Program eContent (2001–2004), przyjęty decyzją Rady 2001/48/WE z dnia 22 grudnia 2000 r. ⁽³⁾, sprzyjał rozwojowi i wykorzystaniu europejskich zasobów cyfrowych w Internecie oraz różnorodności językowej europejskich stron internetowych w społeczeństwie informacyjnym. Komunikat Komisji z dnia 10 października 2003 r. dotyczący średnioterminowej oceny Programu eContent potwierdza znaczenie prowadzenia działań w tej dziedzinie.
- (8) Rozwój technologiczny stwarza potencjał dla zwiększenia wartości zasobów w formie utrwalonej wiedzy oraz dla poprawienia interoperatywności na poziomie usług, co stanowi podstawę dla dostępu, ich użytkowania i rozpowszechniania. Ma to szczególne znaczenie dla tych dziedzin interesu publicznego, do których program ten jest skierowany.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 30.4.2004, str. 49.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004), wspólne stanowisko Rady z dnia 24 września 2004 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 14 z 18.1.2001, str. 32.

- (9) Kształtowanie trwałych modeli w stosunkach handlowych zapewni ciągłość projektów zainicjowanych w ramach tego programu i w ten sposób poprawi warunki do zwiększenia zyskowności usług opartych na dostępie do zasobów cyfrowych i ich wielokrotnym wykorzystaniu.
- (10) Określono ramy legislacyjne umożliwiające sprostanie wyzwaniom związanym z zasobami cyfrowymi w społeczeństwie informacyjnym ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾.
- (11) Różne praktyki stosowane wśród Państw Członkowskich nadal stwarzają przeszkody techniczne utrudniające szeroki dostęp, użytkowanie, wielokrotne użytkowanie i wykorzystanie informacji sektora publicznego we Wspólnocie.
- (12) Tam, gdzie zasoby cyfrowe zawierają dane osobowe, muszą być zachowane wymogi dyrektyw 95/46/WE ⁽⁴⁾ i 2002/58/WE ⁽⁵⁾, a wykorzystywane technologie powinny respektować prawo do prywatności i w miarę możliwości zapewniać większą prywatność.
- (13) Podjęte przez Wspólnotę działania dotyczące zawartości informacji powinny promować wielojęzyczny i wielokulturowy charakter Wspólnoty.
- (14) Środki niezbędne do implementacji niniejszej decyzji są przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. określającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁶⁾.
- (15) Komisja powinna zapewnić komplementarność i synergię między pokrewnymi inicjatywami i programami Wspólnoty, w szczególności tymi, które związane są z edukacją i kulturą oraz z Europejskimi Ramami Interoperatywności.
- (16) Niniejsza decyzja ustanawia, na cały czas trwania programu, ramy finansowe, stanowiące główny punkt odniesienia, w rozumieniu pkt 33 Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 6 maja 1999 r., zawartego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, w sprawie dyscypliny budżetowej oraz poprawy procedury budżetowej ⁽⁷⁾, dla działań organu budżetowego w trakcie rocznej procedury budżetowej.
- (17) Ponieważ Państwa Członkowskie nie mogą w dostatecznym zakresie osiągnąć celów proponowanych działań, to jest zwiększenia dostępności, użyteczności i wykorzystania zasobów cyfrowych, z powodu ponadnarodowego charakteru tych zagadnień, a cele te można lepiej osiągnąć na poziomie wspólnotowym ze względu na ich europejski zasięg oraz skutki działań, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne, aby osiągnąć te cele,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Cel programu

1. Niniejsza decyzja ustanawia program wspólnotowy na okres 2005–2008 w celu zwiększenia dostępności, użyteczności i wykorzystania we Wspólnocie zasobów cyfrowych, ułatwiając tworzenie i rozpowszechnianie informacji – w zakresie interesu publicznego – na poziomie wspólnotowym.

Program (zwany dalej „Programem”) otrzymuje nazwę „eContentplus”.

2. W celu osiągnięcia ogólnego celu Programu należy uwzględnić następujące kierunki działania:

- ułatwienie na poziomie Wspólnoty dostępu do zasobów cyfrowych, ich użycia i wykorzystania;
- ułatwienie poprawy jakości i rozpowszechnianie dobrych praktyk związanych z zasobami cyfrowymi, w stosunkach pomiędzy dostawcami a użytkownikami zasobów cyfrowych oraz pomiędzy sektorami;
- wzmocnienie świadomości oraz współpracy pomiędzy podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 90).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10).

⁽³⁾ Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77 z 27.3.1996, str. 20).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31). Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 172 z 18.6.1999, str. 1. Porozumienie zmienione decyzją 2003/429/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 147 z 14.6.2003, str. 25).

Działania podejmowane w ramach powyższych kierunków dotyczą informacji z obszaru sektora publicznego, danych przestrzennych oraz treści edukacyjnych, kulturowych i naukowych, określonych w załączniku I. Program jest wprowadzany zgodnie z załącznikiem II.

Artykuł 2

Udział

1. W Programie uczestniczą osoby prawne z siedzibą w Państwach Członkowskich. Mogą w nim również uczestniczyć osoby prawne z siedzibą w państwach kandydujących, zgodnie z istniejącymi dwustronnymi porozumieniami oraz porozumieniami, które zostaną zawarte z tymi państwami.

2. W Programie mogą uczestniczyć osoby prawne z siedzibą w państwach EFTA będących Stronami Porozumienia EOG, zgodnie z postanowieniami tego Porozumienia.

3. Jeżeli udział osób prawnych z siedzibą w państwach trzecich oraz organizacji międzynarodowych skutecznie przyczyni się do wprowadzenia Programu, mogą one w nim uczestniczyć bez wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty. Decyzja zezwalająca na taki udział zostaje przyjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 4 ust. 2.

Artykuł 3

Kompetencje Komisji

1. Komisja jest odpowiedzialna za wprowadzenie Programu w życie.

2. Komisja sporządza program prac na podstawie niniejszej decyzji.

3. Podczas wprowadzania Programu w życie Komisja, w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi, zapewnia ogólną spójność i komplementarność z innymi stosownymi politykami wspólnotowymi, programami i działaniami, które wpływają na rozwój i wykorzystanie europejskich zasobów cyfrowych oraz na promowanie różnorodności językowej w społeczeństwie informacyjnym, w szczególności ze wspólnotowymi programami badawczymi i dotyczącymi rozwoju technologicznego, IDA, eTEN, eInclusion, eLearning, MODINIS i Safer Internet.

4. Komisja działa zgodnie z procedurą określoną w art. 4 ust. 2 w następujących przypadkach:

- a) przyjęcie i zmiany programu prac;
- b) określenie kryteriów i treści zaproszeń do składania wniosków zgodnie z celami określonymi w art. 1;

c) ocena projektów przedstawionych w odpowiedzi na wezwanie do składania wniosków o przyznanie funduszy wspólnotowych, w których szacowany udział Wspólnoty wynosi co najmniej 1 milion EUR;

d) odstępstwa od zasad określonych w załączniku II.

5. Komisja powiadamia komitet, o którym mowa w art. 4, o postępach we wprowadzaniu programu.

Artykuł 4

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 5

Kontrola i ocena

1. W celu zapewnienia efektywnego wykorzystania pomocy wspólnotowej Komisja zapewnia, aby działania podjęte w ramach niniejszej decyzji były oceniane przed ich podjęciem, w trakcie realizacji oraz po ich wykonaniu.

2. Komisja kontroluje projekty realizowane w ramach Programu. Komisja ocenia sposób, w jaki zrealizowano projekty, oraz efekty ich przeprowadzenia w celu oceny, czy osiągnięto zamierzone cele.

3. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z realizacji kierunków działania określonych w art. 1 ust. 2 do połowy 2006 roku. Komisja informuje przy tym o zgodności kwot przeznaczonych na lata 2007–2008 z perspektywą finansową. W razie potrzeby Komisja podejmuje niezbędne kroki w ramach procedur budżetowych na lata 2007–2008 w celu zapewnienia zgodności przyznanych rocznie środków z perspektywą finansową. Po zakończeniu Programu Komisja składa sprawozdanie zawierające jego końcową ocenę.

4. Komisja przekazuje wyniki ocen ilościowych i jakościowych Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w razie potrzeby wraz z wnioskami o zmianę niniejszej decyzji. Wyniki ocen są przysyłane przed przedstawieniem projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej odpowiednio na lata 2007 i 2009.

*Artykuł 6***Ramy finansowe**

1. Niniejszym ustala się ramy finansowe dla przeprowadzenia działań wspólnotowych na mocy niniejszej decyzji na okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. w wysokości 135 milionów EUR, z czego 55,6 miliona EUR przypada na okres do dnia 31 grudnia 2006 r.

2. Kwotę na okres rozpoczynający się po dniu 31 grudnia 2006 r. uważa się za potwierdzoną, jeżeli jest ona zgodna na tym etapie z perspektywą finansową obowiązującą od roku 2007.

3. Roczne środki na okres 2005–2008 zatwierdza organ budżetowy w granicach określonych w perspektywie finansowej. Załącznik III zawiera orientacyjny podział wydatków.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DZIAŁANIA

I. WPROWADZENIE

Ogólnym celem programu eContentplus jest zwiększenie dostępności, użyteczności i wykorzystania zasobów cyfrowych, co ułatwi tworzenie i rozpowszechnianie informacji w zakresie interesu publicznego na poziomie Wspólnoty.

Program stworzy lepsze warunki dostępu do zasobów cyfrowych i usług elektronicznych, a także lepsze warunki zarządzania nimi, w środowiskach wielojęzycznych i wielokulturowych. Rozszerzy on dostępną dla użytkownika ofertę oraz pomoże w stworzeniu nowych sposobów korzystania z zasobów cyfrowych o zwiększonej zawartości wiedzy. Jest to cecha niezbędna dla uczynienia zasobów dynamiczniejszymi i ich dostosowania do szczególnych kontekstów (nauczanie, kultura, osoby ze specjalnymi potrzebami itd.).

Program utoruje drogę do stworzenia ramowej struktury dla wysokiej jakości zasobów cyfrowych w Europie – Europejskiego Obszaru Zasobów Cyfrowych – poprzez ułatwienie wymiany doświadczeń i dobrych praktyk oraz wzajemnego wzbogacania pomiędzy sektorami zasobów cyfrowych oraz ich dostawcami i użytkownikami.

Przewiduje się trzy kierunki działań:

- a) ułatwienie na poziomie Wspólnoty dostępu do zasobów cyfrowych, ich używania i wykorzystania;
- b) ułatwienie poprawy jakości i wspieranie dobrych praktyk związanych z zasobami cyfrowymi w stosunkach pomiędzy dostawcami a użytkownikami zasobów cyfrowych oraz pomiędzy poszczególnymi sektorami;
- c) wzmocnienie współpracy pomiędzy podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi oraz ich świadomości.

II. KIERUNKI DZIAŁANIA

A. Ułatwienie na poziomie Wspólnoty dostępu do zasobów cyfrowych, ich używania i wykorzystania

Działania podejmowane w ramach tego kierunku działań obejmują stworzenie sieci i nawiązanie współpracy pomiędzy zainteresowanymi podmiotami w celu wspierania tworzenia nowych usług.

Dziedziny docelowe stanowią informacje sektora publicznego, dane przestrzenne, treści edukacyjne i kulturalne.

Szczególnie uwzględnić się:

- a) wspieranie uznania w szerszym zakresie znaczenia informacji sektora publicznego, ich wartości rynkowej oraz skutków społecznych związanych z ich wykorzystaniem. Podjęte działania powinny usprawnić skuteczne, transgraniczne użycie i wykorzystanie informacji sektora publicznego przez jednostki sektora publicznego oraz przedsiębiorstwa prywatne, w tym MŚP, w celu rozwijania wartościowych produktów i usług związanych z informacjami;
- b) wspieranie szerszego wykorzystania danych przestrzennych przez jednostki sektora publicznego, przedsiębiorstwa prywatne – w tym MŚP – oraz przez obywateli poprzez mechanizmy współpracy na poziomie europejskim. Działania powinny dotyczyć zagadnień zarówno technicznych, jak i organizacyjnych, unikając ich powielania oraz tworzenia słabo rozwiniętych zasobów danych terytorialnych. Powinny one promować zarówno interoperatywność transgraniczną, jak i koordynację pomiędzy agencjami kartograficznymi oraz przyczyniać się do powstawania nowych usług na poziomie europejskim dla mobilnych użytkowników. Powinny również wspierać wykorzystanie ogólnodostępnych standardów;
- c) wspieranie rozpowszechniania ogólnodostępnych europejskich zasobów obiektów cyfrowych, z przeznaczeniem dla instytucji edukacyjnych oraz badawczych jak również dla osób prywatnych. Działania będą wspierały tworzenie transeuropejskich usług pośrednictwa w zakresie zasobów cyfrowych do celów edukacyjnych wraz z odpowiednimi modelami prowadzenia działalności gospodarczej. Działania powinny również wspierać wykorzystanie ogólnodostępnych standardów oraz tworzenie dużych grup użytkowników analizujących i badających projekty standardów i specyfikacji, w celu uwzględnienia europejskich aspektów wielojęzycznych i wielokulturowych przy określaniu globalnych standardów dla zasobów cyfrowych służących celom edukacyjnym;
- d) wspieranie tworzenia ogólnoeuropejskiej infrastruktury informacyjnej umożliwiającej dostęp do wysokiej jakości europejskich zasobów cyfrowych o charakterze kulturalno-naukowym i ich wykorzystanie, poprzez połączenie wirtualnych bibliotek, zbiorów wspólnotowych itd. Działania powinny objąć skoordynowane podejście do tworzenia i gromadzenia cyfrowego zapisu zbiorów, ochronę obiektów cyfrowych i inwentaryzację zasobów cyfrowych o charakterze kulturalno-naukowym. Powinny one usprawnić dostęp do tych zasobów cyfrowych poprzez skuteczne systemy licencjonowania oraz zbiorowe przedsprzedażne udostępnianie praw do korzystania z nich.

B. Ułatwienie poprawy jakości i rozpowszechnianie dobrych praktyk związanych z zasobami cyfrowymi wśród ich dostawców i użytkowników oraz pomiędzy poszczególnymi sektorami

Działania podejmowane w ramach tego kierunku działań mają na celu ułatwienie określenia i szerokiego rozpowszechniania dobrych praktyk dotyczących metod, procesów i działań, tak aby osiągnąć lepszą jakość, większą skuteczność oraz efektywność w tworzeniu, wykorzystywaniu i rozpowszechnianiu zasobów cyfrowych.

Działania te obejmują doświadczenia określające zdolność wyszukiwania, użyteczność, możliwość powtórnego wykorzystania i interoperatywność zasobów cyfrowych w istniejących ramach prawnych, przy spełnianiu od początkowego etapu wymogów różnych grup i rynków docelowych w coraz bardziej wielojęzycznym i wielokulturowym środowisku, i wychodzą poza zwykłe technologie lokalizacyjne.

Działania te będą wykorzystywały zalety wzbogacania zasobów cyfrowych przy wykorzystaniu danych zrozumiałych dla maszyny (prawidłowo określonych semantycznie metadanych opartych na stosownej terminologii opisowej, słownictwie i ontologii).

Doświadczenia będą przeprowadzane w grupach tematycznych. Gromadzenie, rozpowszechnianie i międzysektorowy przepływ uzyskanej wiedzy będą stanowiły integralną część tych doświadczeń.

Docelowymi obszarami zastosowania są informacje sektora publicznego, dane przestrzenne, zasoby cyfrowe o treści edukacyjnej i kulturowej oraz o charakterze naukowo-akademickim.

C. Zacieśnienie współpracy pomiędzy podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi oraz podniesienie ich świadomości

Działania podejmowane w ramach tego kierunku działań obejmują środki towarzyszące odpowiedniemu ustawodawstwu dotyczącemu zasobów cyfrowych oraz promowanie wzmożonej współpracy pomiędzy podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi, jak również rozwijanie ich świadomości. Działania te będą wspierały rozwój kryteriów porównawczych, monitoringu i narzędzi analizy, ocenę oddziaływania Programu oraz rozpowszechnianie wyników. Będą przy tym identyfikowane i analizowane powstające możliwości oraz problemy (np. zaufanie, oznaczanie jakości, prawa własności intelektualnej w szkolnictwie) oraz – w zależności od konkretnej sytuacji – proponowane będą rozwiązania.

ZAŁĄCZNIK II

ŚRODKI REALIZACJI PROGRAMU

1. Komisja realizuje Program zgodnie z treścią techniczną określoną w załączniku I.
2. Program będzie realizowany poprzez pośrednie działania obejmujące:
 - a) *działania z podziałem kosztów*:
 - i) projekty stworzone dla zwiększania wiedzy, w celu ulepszenia istniejących produktów, metod i/ lub usług i/ lub sprostania potrzebom polityk wspólnotowych. Finansowanie Wspólnoty co do zasady nie przekroczy 50 % kosztu projektu. Na rzecz jednostek sektora publicznego można dokonać zwrotu w wysokości 100 % kosztów dodatkowych;
 - ii) działania w zakresie dobrych praktyk służących szerzeniu wiedzy. Będą one co do zasady przeprowadzane w grupach tematycznych oraz połączone poprzez sieci tematyczne. Udział Wspólnoty w środkach określonych w tym punkcie zostanie ograniczony do bezpośrednich kosztów uznanych za niezbędne lub przydatne dla osiągnięcia szczególnych celów działania;
 - iii) sieci tematyczne: sieci skupiające wokół danego celu technologicznego lub organizacyjnego różne zainteresowane podmioty, tak aby ułatwić działania koordynacyjne i przekazywanie wiedzy. Można je połączyć z działaniami dotyczącymi dobrych praktyk. Pomoc będzie przyznawana na dodatkowe, uzasadnione koszty koordynowania i tworzenia sieci. Udział Wspólnoty może objąć dodatkowe, uzasadnione koszty związane z tymi środkami;
 - b) *środki towarzyszące*:

Środki towarzyszące przyczyniają się do wprowadzania Programu w życie lub przygotowywania przyszłych działań. Wyłączone z tej kategorii są środki przeznaczone na wprowadzenie na rynek produktów, metod lub usług, działania marketingowe i promocyjne:

 - i) badania wspierające Program, włączając przygotowanie przyszłych działań;
 - ii) wymiana informacji, konferencje, seminaria, warsztaty lub inne spotkania oraz zarządzanie zgrupowanymi działaniami;
 - iii) działania związane z rozpowszechnianiem, informowaniem i komunikacją.
3. Wybór działań z podziałem kosztów będzie oparty na zaproszeniach do składania wniosków opublikowanych na stronach internetowych Komisji, zgodnie z obowiązującymi przepisami finansowymi.
4. Wnioski o pomoc wspólnotową powinny zawierać, w stosownych przypadkach, plan finansowy wyszczególniający wszystkie składniki finansowania projektów, w tym pomoc finansową, o którą wnosi się do Wspólnoty, oraz wszelkie inne wnioski o przyznanie wsparcia lub przyznane wsparcie z innych źródeł.
5. Środki towarzyszące będą wprowadzane poprzez zaproszenie do składania ofert zgodnie z obowiązującymi przepisami finansowymi.

ZAŁĄCZNIK III

WSTĘPNY PODZIAŁ WYDATKÓW

1. Ułatwienie na poziomie Wspólnoty dostępu do zasobów cyfrowych, ich używania i wykorzystania	40–50 %
2. Ułatwienie poprawy jakości i rozpowszechnienie dobrych praktyk związanych z zasobami cyfrowymi pośród dostawców i użytkowników zasobów cyfrowych oraz pomiędzy sektorami	45–55 %
3. Wzmocnienie współpracy pomiędzy podmiotami zainteresowanymi zasobami cyfrowymi oraz ich świadomości	8–12 %
-

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 13 lutego 2004 r. Rada przyjęła powyższy wniosek w sprawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Wniosek oparty jest na art. 157 ust. 3 Traktatu.
2. Parlament Europejski przedstawił swoją opinię w dniu 22 kwietnia 2004 r., Komitet Ekonomiczno-Społeczny w dniu 29 kwietnia 2004 r., natomiast Komitet Regionów zrezygnował z wydania opinii.
3. Komisja skierowała swój zmieniony wniosek do Parlamentu Europejskiego i Rady w dniu 4 maja 2004 r..
4. W dniu 24 września 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu.

II. CEL

Celem niniejszego wniosku jest stworzenie warunków do szerszego użycia i dostępu do zasobów cyfrowych oraz, tam, gdzie jest to konieczne, do większego dochodu z usług opartych na użyciu i dostępie do zasobów cyfrowych poprzez wniesienie znaczącego wkładu do strategii eEuropa w takich sektorach, jak e-nauka, e-rząd itd. (program następujący po obecnym programie eZasoby, wygasającym w końcu roku 2004).

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

Wspólne stanowisko podziela cel ogólny wniosku przedłożonego przez Komisję oraz, w zarysach ogólnych, zaproponowane środki osiągnięcia tego celu. Jednakże w trakcie dyskusji w ramach Rady tekst tego wniosku uległ częściowym zmianom. Oto główne punkty wspólnego stanowiska, różniące się od wniosku Komisji i zmian naniesionych przez Parlament Europejski (patrz: pkt IV poniżej):

- 1) Biorąc pod uwagę rozmiar projektów przewidzianych we wniosku, Rada uznała za stosowne poruszyć temat MSP i szczególnej uwagi, którą winno się zwrócić na ich udział (motywy 5 i 6 oraz załącznik I.II.A). Ponadto do motywu 5 załącznika II dodano wzmiankę o osobach specjalnej troski.
- 2) Wspólne stanowisko zmienia art. 3 poprzez dodanie do niego nowego akapitu poświęconego spójności i uzupełnianiu się programu z innymi odpowiednimi politykami, programami i działaniami Wspólnoty.
- 3) Rada uważa, że przy wykonywaniu tego programu Komisja winna ściśle współpracować z Państwami Członkowskimi, jak też winna zagwarantować przejrzystość. W kwestii komitologii wspólne stanowisko zmieniło w następstwie tego art. 3 i 4 na korzyść procedury zarządzania. Zmiany te są dalej wyjaśniane w motywie 14.
- 4) Jeżeli chodzi o ramy finansowe (art. 6) programu, wspólne stanowisko redukuje całkowitą kwotę zaproponowaną przez Komisję. Komisja zaproponowała wcześniej znaczną podwyżkę budżetu z obecnego programu i chociaż wszystkie Państwa Członkowskie doceniły wagę programu, to jednak uznano za stosowną mniejszą podwyżkę. Tak jak w przypadku pozostałych aktów prawnych, wprowadzono klauzulę odstąpienia w celu utrzymania dyscypliny budżetu, gdyż program rozciąga się poza bieżącą perspektywę finansową.
- 5) Wspólne stanowisko zmienia również indykatywny podział wydatków w załączniku III. Rada uznała za stosowne nadanie większego rozpędu linii działania 1.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 23.4.2004, str. 39.

IV. ZMIANY DOKONANE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI**1. Zmiany dokonane przez Parlament Europejski, zaakceptowane przez Komisję i przyjęte przez Radę**

- zmiana 1 została włączona do wspólnego stanowiska jako motyw 6 z tekstem dodanym przez Radę i dotyczącym MSP,
- zmiana 2 została włączona do art. 1 ust. 1,
- zmiany 3, 4 i 5 zostały włączone do art. 1 ust. 2 wspólnego stanowiska, z wyjątkiem odniesienia do „dziedzin interesu publicznego”, które zdaniem Rady zostały już omówione w akapicie 1 tego samego artykułu. Ponadto Rada uznała za ważne zachowanie odniesienia do „świadomości” w akapicie 2. Jest to także ważne dla związanych z tym zmian 11, 12, 13, 14 i 16, które Rada włączyła do załączników I i III,
- Rada włączyła zmiany 6 i 7 do art. 5 wspólnego stanowiska, chociaż w nieco zmienionym sformułowaniu w przypadku zmiany 6,
- zmiany 8, 9 i 10 zostały włączone do art. 6 wspólnego stanowiska, z wyjątkiem całkowitej kwoty ram finansowych, która została zmieniona przez Radę z wyżej wyszczególnionych powodów.

2. Zmiany dokonane przez Parlament Europejski, zaakceptowane przez Komisję, ale nieprzyjęte przez Radę

- Rada nie przyjęła zmiany 15, ponieważ uważa, że budowanie świadomości jest ważną częścią programu.
-

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 3/2005**przyjęte przez Radę dnia 7 października 2004 r.****w celu przyjęcia dyrektywy 2005/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2005/C 25E/03)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając projekt Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnotowa polityka bezpieczeństwa morskiego ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska i opiera się na założeniu, że wszystkie strony uczestniczące w transporcie towarów drogą morską ponoszą odpowiedzialność za zagwarantowanie, iż statki pływające po wodach wspólnotowych spełniają wymogi odpowiednich przepisów i standardów.
- (2) Podstawowe standardy obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich, dotyczące zrzutów substancji zanieczyszczających ze statków, opierają się na Konwencji Marpol 73/78; jednakże przepisy te są każdego dnia ignorowane przez wiele statków pływających na wodach wspólnotowych, za co nie ponoszą one konsekwencji.
- (3) Wdrażanie Konwencji Marpol 73/78 wykazuje rozbieżności pomiędzy poszczególnymi Państwami Członkowskimi, a zatem zachodzi potrzeba ujednolicenia jej wdrażania na poziomie wspólnotowym; w szczególności występują znaczne różnice w praktykach Państw Członkowskich związanych z nakładaniem sankcji za zrzuty substancji zanieczyszczających ze statków.
- (4) Środki o charakterze odstraszającym stanowią integralną część polityki Wspólnoty w zakresie bezpieczeństwa morskiego, ponieważ gwarantują powiązanie odpowiedzialności każdego z podmiotów transportujących drogą morską towary zanieczyszczające z możliwością nałożenia na nie sankcji; zachodzi zatem potrzeba wprowadzenia skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji w celu zapewnienia skutecznej ochrony środowiska.
- (5) W tym celu należy przede wszystkim ujednolicić istniejące przepisy prawne, w szczególności, z jednej

strony, przyjąć precyzyjne definicje naruszeń prawa, o których mowa, oraz okoliczności wyłączających odpowiedzialność, co jest przedmiotem niniejszej dyrektywy, a z drugiej strony, określić podstawowe zasady wymierzania kar, odpowiedzialności i jurysdykcji, co stanowi przedmiot ramowej decyzji Rady 2005/.../WSiSW z dnia odnośnie do wzmocnienia uregulowań prawnokarnych celem egzekwowania przestrzegania przepisów dotyczących zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym ze statków.

- (6) Celem niniejszej dyrektywy jest, między innymi, określenie definicji zrzutów, a w rezultacie skuteczniejsze wprowadzenie w życie decyzji ramowej 2005/.../WSiSW w celu zapobiegnięcia takim naruszeniom.
- (7) Ani międzynarodowy system odpowiedzialności cywilnej i odszkodowania za zanieczyszczenie olejami albo ropą naftową, ani system związany z zanieczyszczeniem innymi substancjami niebezpiecznymi lub trującymi nie zapewniają wystarczającego poziomu odstraszania, by odwieść podmioty transportujące niebezpieczne ładunki drogą morską od stosowania praktyk naruszających obowiązujące standardy; pożądane efekty odstraszania można osiągnąć tylko w drodze wprowadzenia sankcji stosowanych wobec wszystkich osób powodujących lub przyczyniających się do zanieczyszczania morza; sankcje należy stosować nie tylko wobec właściciela lub kapitana statku, ale również wobec właściciela ładunku, instytucji klasyfikacyjnej lub innych osób odpowiedzialnych.
- (8) Zrzuty substancji zanieczyszczających ze statków powinno uznać się za naruszenie prawa, jeżeli zostały popełnione umyślnie, przez zaniedbanie lub na skutek poważnego zaniedbania.
- (9) Sankcje za zrzuty substancji zanieczyszczających ze statków nie są związane z odpowiedzialnością cywilną podmiotów, których to dotyczy, nie podlegają zatem żadnym przepisom dotyczącym ograniczenia lub przypisania odpowiedzialności cywilnej ani też nie ograniczają one prawa dochodzenia odszkodowania przez poszkodowanych wskutek zanieczyszczenia.
- (10) Zachodzi potrzeba dalszej skutecznej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi w celu zapewnienia wykrywania na czas zrzutów substancji zanieczyszczających pochodzących ze statków oraz identyfikowania ich sprawców.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str. 72.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13.1.2004 (Dz.U. C 92 E z 21.4.2004, str. 77).

- (11) W przypadku gdy istnieją niezbite dowody zrzutów powodujących znaczne szkody lub grożących znacznymi szkodami, Państwa Członkowskie powinny przekazać taką sprawę swoim właściwym organom z zamiarem wszczęcia postępowania na podstawie art. 220 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r.
- (12) Dyrektywa ta jest zgodna z zasadami pomocniczości i proporcjonalności ustanowionymi w art. 5 Traktatu. Włączenie międzynarodowych standardów dotyczących zanieczyszczeń pochodzących ze statków do prawa wspólnotowego i określenie sankcji za ich naruszenie, mogących przyjąć postać środków karnych lub administracyjnych, stanowi niezbędny środek do osiągnięcia wysokiego poziomu bezpieczeństwa i ochrony środowiska w transporcie morskim. Wspólnota może skutecznie osiągnąć powyższe cele jedynie za pomocą ujednoliconych przepisów. Dyrektywa ogranicza się do minimum wymaganego do osiągnięcia tych celów i nie wychodzi poza to, co jest niezbędne dla ich realizacji. Nie stanowi ona przeszkody dla Państw Członkowskich w podejmowaniu, zgodnie z prawem międzynarodowym, bardziej rygorystycznych środków przeciwdziałania zanieczyszczeniom pochodzącym ze statków.
- (13) Dyrektywa ta jest w pełni zgodna z Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie, by osoby odpowiedzialne za zanieczyszczenia pochodzące ze statków podlegały odpowiednim sankcjom w celu poprawy bezpieczeństwa na morzu oraz wzmocnienia ochrony środowiska morskiego przed zanieczyszczeniami pochodzącymi ze statków.
2. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich w podejmowaniu, zgodnie z prawem międzynarodowym, bardziej rygorystycznych środków przeciwdziałania zanieczyszczeniom pochodzącym ze statków.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „Marpol 73/78” oznacza podpisaną w roku 1973 Międzynarodową Konwencję o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza

przez statki oraz odnoszący się do niej Protokół z roku 1978, w ich aktualnych wersjach;

- 2) „substancje zanieczyszczające” oznaczają substancje objęte załącznikami I (olej) i II (szkodliwe substancje ciekłe) do Konwencji Marpol 73/78;
- 3) „zrzut” oznacza każde usunięcie substancji ze statku, niezależnie od tego, z jakiej przyczyny następuje, zgodnie z art. 2 Konwencji Marpol 73/78;
- 4) „statek” oznacza jednostkę pływającą jakiegokolwiek typu, niezależnie od bandery, używaną w środowisku morskim, i obejmuje też wodoloty, poduszki, statki podwodne oraz urządzenia pływające.

Artykuł 3

Zakres zastosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się, zgodnie z prawem międzynarodowym, do zrzutów substancji zanieczyszczających:
 - a) na wodach wewnętrznych, w tym w portach Państwa Członkowskiego, w zakresie obowiązywania postanowień Konwencji Marpol;
 - b) na morskich wodach terytorialnych Państwa Członkowskiego;
 - c) w cieśninach wykorzystywanych w żegludze międzynarodowej, podlegających przepisom dotyczącym tranzytu, zgodnie z postanowieniami części III sekcji 2 Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r., w zakresie, w jakim dane Państwo Członkowskie sprawuje jurysdykcję nad tymi cieśninami;
 - d) w wyłącznej strefie ekonomicznej lub równoważnej strefie Państwa Członkowskiego, ustanowionej zgodnie z prawem międzynarodowym; oraz
 - e) na otwartym morzu.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do zrzutów substancji zanieczyszczających pochodzących z jakiegokolwiek statku, niezależnie od jego bandery, za wyjątkiem okrętów wojennych, jednostek pomocniczych marynarki wojennej lub innych statków będących własnością państwa lub obsługiwanych przez państwo i wykorzystywanych w danym momencie wyłącznie w niekomercyjnej służbie państwowej.

Artykuł 4

Naruszenia

Państwa Członkowskie zapewnią uznanie zrzutów substancji zanieczyszczających ze statków na którymkolwiek z obszarów wymienionych w art. 3 ust. 1 za naruszenia, jeśli dokonano ich umyślnie, przez niedbalstwo lub na skutek poważnego zaniedbania.

Artykuł 5

Wyjątki

1. Zrzut substancji zanieczyszczających na którymkolwiek z obszarów wymienionych w art. 3 ust. 1 nie jest uznawany za naruszenie, jeśli spełnia warunki wyszczególnione w prawidło 11 lit. a) lub c) załącznika I lub w prawidło 6 lit. a) lub c) załącznika II do Konwencji Marpol 73/78.

2. Zrzut substancji zanieczyszczających na obszarach wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. c), d) i e) nie stanowi naruszenia ze strony właściciela, kapitana lub załogi działającej na odpowiedzialność kapitana, jeżeli zrzut spełnia warunki wyszczególnione w prawidło 11 lit. b) załącznika I bądź w prawidło 6 lit. b) załącznika II do Konwencji Marpol 73/78.

3. Zrzut substancji zanieczyszczających na którymkolwiek z obszarów wymienionych w art. 3 ust. 1 nie stanowi naruszenia, jeśli spełnione są warunki wyszczególnione w prawidło 9 lub 10 załącznika I lub w prawidło 5 załącznika II do Konwencji Marpol 73/78.

Artykuł 6

Egzekwowanie przepisów w stosunku do statków w obrębie portu Państwa Członkowskiego

1. Jeśli zaistniałe nieprawidłowości lub otrzymane informacje powodują podejrzenie, że statek pozostający dobrowolnie w porcie lub przy terminalu morskim Państwa Członkowskiego dokonał lub dokonuje zrzutu substancji zanieczyszczających w którymkolwiek z obszarów wymienionych w art. 3 ust. 1, to Państwo Członkowskie spowoduje przeprowadzenie odpowiedniej inspekcji, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych przyjętych przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) i zgodnie ze swoim prawem krajowym.

2. W przypadku gdy inspekcja, o której mowa w ust. 1, ujawni fakty mogące wskazywać na naruszenie w rozumieniu art. 4, powiadamia się o tym odpowiednie organy Państwa Członkowskiego oraz państwa bandery.

Artykuł 7

Egzekwowanie przepisów przez Państwa przybrzeżne w stosunku do statków w drodze

1. Jeżeli podejrzewany zrzut substancji zanieczyszczających ma miejsce w obszarach wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. b), c), d) lub e), a statek podejrzewany o zrzut nie zawija do portu Państwa Członkowskiego posiadającego informacje o podejrzanym zrzucie, stosuje się następujące reguły:

a) jeśli następnym portem, do którego zawija statek, jest inne Państwo Członkowskie, zainteresowane Państwo Członkow-

skie prowadzi ścisłą współpracę z tym państwem w zakresie inspekcji, o której mowa w art. 6 ust. 1, oraz przy podejmowaniu decyzji o odpowiednich środkach administracyjnych, jakie mają zostać podjęte odnośnie do tego zrzutu;

b) jeśli następnym portem, do którego zawija statek, jest port państwa znajdującego się poza obszarem Wspólnoty, Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu poinformowania następnego portu zawinięcia statku o podejrzanym zrzucie i zwoła państwo następnego portu do podjęcia odpowiednich środków w związku z tym zrzutem.

2. Gdy istnieją niepodważalne dowody na to, że statek pływający po obszarach wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. b) lub d) dokonał na tych obszarach naruszenia, którego wynikiem był zrzut powodujący poważne szkody lub niebezpieczeństwo poważnych szkód dla wybrzeża lub związanych z tym interesów zainteresowanego Państwa Członkowskiego, lub dla zasobów w obszarach wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. b) lub d), Państwo to, z zastrzeżeniem postanowień części XII sekcji 7 Konwencji ONZ o prawie morza z 1982 r., i o ile dowody na to pozwalają, przekaże sprawę odpowiednim organom w celu wszczęcia postępowania, w tym zatrzymania statku, zgodnie ze swoim prawem krajowym.

3. Władze państwa bandery są informowane w każdym przypadku.

Artykuł 8

Sankcje

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by naruszenia w rozumieniu art. 4 podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które mogą obejmować sankcje karne lub administracyjne.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, by sankcje wymienione w ust. 1 stosowane były wobec każdej osoby uznanej za odpowiedzialną za naruszenie w rozumieniu w art. 4.

Artykuł 9

Zgodność z prawem międzynarodowym

Państwa Członkowskie stosują przepisy niniejszej dyrektywy bez formalnej lub faktycznej dyskryminacji statków obcych i zgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym, w tym postanowieniami sekcji 7 części XII Konwencji ONZ o prawie morza z 1982 r., oraz niezwłocznie powiadamiają państwo bandery statku oraz każde inne zainteresowane Państwo o środkach podjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 10

Środki dodatkowe

Do celów niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie i Komisja będą w miarę potrzeby prowadziły ścisłą współpracę z Europejską Agencją Bezpieczeństwa Morskiego oraz, w miarę potrzeby, w ramach programu działania mającego na celu reagowanie na przypadkowe lub umyślne zanieczyszczanie morza, wprowadzonego decyzją nr 2850/2000/WE ⁽¹⁾ w celu:

- a) rozwijania niezbędnych systemów informacyjnych wymaganych do skutecznego wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy;
- b) ustalenia, w oparciu o przyjęte międzynarodowe sposoby postępowania i wytyczne, wspólnych sposobów postępowania i wytycznych, w szczególności w celu:
 - monitorowania i wczesnej identyfikacji statków zrzucających substancje zanieczyszczające z naruszeniem niniejszej dyrektywy, w tym, w miarę potrzeby, instalacji pokładowego sprzętu monitorującego,
 - określenia niezawodnych metod prześledzenia pochodzenia substancji zanieczyszczających w morzu z konkretnego statku, i
 - skutecznego egzekwowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Sprawozdawczość

Co trzy lata Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy przez właściwe organy. Na podstawie tych sprawozdań Komisja przedkłada sprawozdanie wspólnotowe Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 12

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) utworzony na mocy art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽²⁾.
2. Komisja regularnie informuje Komitet utworzony w ramach decyzji 2850/2000/WE o wszelkich proponowanych

środkach lub innych odpowiednich działaniach dotyczących reagowania na zanieczyszczenia morza.

Artykuł 13

Tryb zmian

Zmiany Konwencji Marpol 73/78, o której mowa w art. 2 pkt 1, mogą być wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy, stosownie do art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

Artykuł 14

Implementacja

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż ⁽³⁾ i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 16

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13.1.2004 (Dz.U. C 92 E z 21.4.2004, str. 77).

⁽²⁾ Decyzja 2850/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2000 r. ustalająca wspólnotowe ramy współpracy w zakresie przypadkowego lub umyślnego zanieczyszczania morza (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 1). Decyzja zmieniona decyzją 787/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 12).

⁽³⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 415/2004 (Dz.U. L 68 z 6.3.2004, str. 10).

ZAŁĄCZNIK

Podsumowanie postanowień Konwencji Marpol 73/78 dotyczących usuwania oleju i szkodliwych substancji ciekłych, określonych w art. 2 ust. 2

CZĘŚĆ I: OLEJ (KONWENCJA MARPOL 73/78, ZAŁĄCZNIK I)

Do celów załącznika I do Konwencji Marpol 73/78, „olej” oznacza ropę naftową w każdej postaci, włączając w to surową ropę naftową, paliwo olejowe, szlam, odpadki olejowe oraz produkty rafinowane (inne niż produkty petrochemiczne, które są przedmiotem postanowień załącznika II do Konwencji Marpol 73/78), a „mieszanina oleista” oznacza mieszaninę o jakiegokolwiek zawartości oleju.

Wyciąg z odpowiednich postanowień załącznika I do Konwencji Marpol 73/78:

Prawidło 9: Kontrola usuwania oleju

- 1) Z zastrzeżeniem postanowień prawideł 10 i 11 niniejszego Załącznika oraz ust. 2 niniejszego prawidła, jakiegokolwiek usunięcie do morza oleju lub mieszanin oleistych ze statków, do których zastosowanie ma niniejszy Załącznik, jest zabronione, z wyjątkiem przypadku gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
 - a) w odniesieniu do zbiornikowca olejowego, poza tym, co postanowiono w lit. b) niniejszego ustępu:
 - i) zbiornikowiec nieznajduje się w obszarze specjalnym;
 - ii) zbiornikowiec znajduje się w odległości większej niż 50 mil morskich od najbliższego lądu;
 - iii) zbiornikowiec płynie określonym kursem;
 - iv) wielkość chwilowa zrzutu oleju zawartego w wodzie usuwanej nie powinna przekraczać 30 litrów na milę morską;
 - v) całkowita ilość usuniętego do morza oleju nie przekracza, w przypadku zbiornikowców istniejących, 1/15000 część całkowitej ilości określonego ładunku, z którego pozostałości utworzyły tę część, oraz, w przypadku zbiornikowców nowych, 1/30000 część całkowitej ilości określonego ładunku, z którego pozostałości utworzyły tę część; oraz
 - vi) zbiornikowiec posiada czynny system kontrolno-pomiarowy usuwania oleju oraz instalację zbiornika resztkowego, jak to jest wymagane prawidłem 15 niniejszego załącznika;
 - b) w odniesieniu do statków o pojemności rejestrowej brutto 400 i większej, innych niż zbiornikowce olejowe, oraz z zęz maszynowni (z wyłączeniem zęz pompowni ładunkowych) zbiornikowców olejowych, o ile nie są zmieszane z resztkami ładunku olejowego:
 - i) statek nie jest wewnątrz obszaru specjalnego;
 - ii) statek jest w drodze;
 - iii) zawartość oleju w wypływie nie przekracza bez rozcieńczenia 15 ppm (15 części na milion); oraz
 - iv) statek posiada działające urządzenie wymagane prawidłem 16 niniejszego Załącznika.
- 2) W przypadku statku o pojemności brutto mniejszej od 400 ton rejestrowych, innego niż zbiornikowiec olejowy, wtedy gdy znajduje się on poza obszarem specjalnym, administracja powinna zapewnić, w takim stopniu, w jakim jest to praktycznie możliwe i uzasadnione, aby został on wyposażony w instalację umożliwiającą przechowywanie na statku pozostałości olejowych i ich usuwanie, albo do urządzeń odbiorczych, albo zgodnie z postanowieniami ust. 1 lit. b) niniejszego prawidła, do morza.

[...]
- 4) Postanowienia ust. 1 niniejszego prawidła nie mają zastosowania w przypadku usuwania czystego lub oddzielonego balastu lub niepoddanych obróbce mieszanin oleistych, które bez rozcieńczenia zawierają olej o stężeniu nieprzekraczającym 15 części na milion i które nie pochodzą z zęz pompowni ładunkowych i które nie są zmieszane z pozostałościami ładunku olejowego.
- 5) Żaden wypływ usuwany do morza nie powinien zawierać chemikaliów ani innych substancji w ilościach lub stężeniach niebezpiecznych dla środowiska morskiego, ani też chemikaliów lub innych substancji wprowadzonych w celu obejścia warunków usuwania określonych niniejszym prawidłem.
- 6) Resztki oleju, które nie mogą być usuwane do morza zgodnie z ust. 1, 2 i 4 niniejszego prawidła, powinny być zatrzymane na statku i oddane do urządzeń odbiorczych w porcie.

[...]

Prawidło 10: Sposoby zapobiegania zanieczyszczaniu olejami ze statków w czasie eksploatacji na obszarach specjalnych

- 1) Do celów niniejszego załącznika, obszarami specjalnymi są: obszar Morza Śródziemnego, obszar Morza Bałtyckiego, obszar Morza Czarnego, obszar Morza Czerwonego, „obszar zatokowy” i obszar Zatoki Adeńskiej oraz obszar Antarktydy [jak dalej zdefiniowano oraz opisano].
- 2) Z zastrzeżeniem postanowień Prawidła 11 niniejszego Załącznika:
 - a) zabrania się jakiegokolwiek usuwania do morza oleju lub mieszanin olejowych z jakiegokolwiek zbiornikowca olejowego oraz z jakiegokolwiek statku o pojemności brutto 400 ton rejestrowych i większej, innego niż zbiornikowiec olejowy, wtedy gdy one znajdują się na obszarze specjalnym. [...]
 - b) [...] Jakikolwiek zrzut do morza oleju lub mieszanin olejowych ze statków o pojemności brutto mniejszej niż 400, innych niż zbiornikowce olejowe, będzie zabroniony na obszarach specjalnych, z wyjątkiem gdy zawartość oleju bez rozcieńczenia w zrzucie nie przekracza 15 ppm.
- 3)
 - a) Postanowienia ust. 2 niniejszego prawidła nie mają zastosowania w przypadku usuwania czystego lub oddzielnego balastu.
 - b) Postanowienia ust. 2 niniejszego prawidła nie mają zastosowania w przypadku usuwania oczyszczonej wody zęzowej z maszynowni, pod warunkiem że zostaną spełnione wszystkie następujące postanowienia:
 - i) woda zęzowa nie pochodzi z zęz pompowni ładunkowej;
 - ii) woda zęzowa nie jest zmieszana z pozostałościami ładunku olejowego;
 - iii) statek płynie określonym kursem;
 - iv) stężenie oleju w wypływie, bez rozcieńczania, nie przekracza 15 części na milion;
 - v) statek posiada czynne urządzenie filtracyjne oleju zgodne z Prawidłem 16 ust. 5 niniejszego Załącznika;
 - vi) urządzenie filtracyjne oleju jest wyposażone w urządzenie stopujące, które zapewnia, że proces usuwania jest automatycznie przerywany, w przypadku gdy natężenie oleju w wypływie przekroczy 15 części na milion.
- 4)
 - a) Żaden wypływ usuwany do morza nie powinien zawierać chemikaliów ani innych substancji w ilościach lub stężeniach niebezpiecznych dla środowiska morskiego, ani też chemikaliów lub innych substancji wprowadzonych w celu obejścia warunków usuwania określonych niniejszym prawidłem.
 - b) Pozostałości olejowe, które zgodnie z postanowieniami ust. 2 lub 3 niniejszego prawidła nie mogą być usunięte do morza, powinny być zatrzymane na statku lub usunięte do urządzeń odbiorczych.
- 5) Żadne postanowienie niniejszego prawidła nie zabrania statkowi znajdującemu się w podróży przebiegającej częściowo przez obszar specjalny, aby dokonał usunięcia poza obszarem specjalnym, zgodnie z prawidłem 9 niniejszego załącznika.

[...]

Prawidło 11: Wyjątki

Prawidła 9 i 10 niniejszego Załącznika nie mają zastosowania w przypadku:

- a) usuwania do morza oleju lub mieszaniny oleistej niezbędnego dla celów ochrony bezpieczeństwa statku lub ratowania życia na morzu; lub
- b) usuwania do morza oleju lub mieszaniny oleistej spowodowanego uszkodzeniem statku lub jego wyposażenia:
 - i) pod warunkiem że po zaistnieniu uszkodzenia lub po wykryciu wycieku zostały podjęte wszelkie racjonalne środki ostrożności w celu zapobieżenia lub zmniejszenia wycieku; oraz
 - ii) z wyjątkiem przypadku, gdy armator lub kapitan działał albo z zamiarem spowodowania uszkodzenia, albo nierozważnie i ze świadomością, że uszkodzenie prawdopodobnie nastąpi; lub
- c) usuwania do morza, za zgodą administracji, substancji zawierających olej, wtedy gdy są one używane w celu zwalczania specyficznych przypadków zanieczyszczenia, dla zmniejszenia szkód spowodowanych zanieczyszczeniem. Na każde takie usunięcie powinno się uzyskać zgodę każdego rządu, którego jurysdykcji podlega miejsce, gdzie planuje się dokonanie usunięcia.

CZĘŚĆ II: SZKODLIWE SUBSTANCJE CIEKŁE (KONWENCJA MARPOL 73/78 ZAŁĄCZNIK II)

Wyciąg z odpowiednich postanowień Załącznika II do Konwencji Marpol 73/78:

Prawidło 3: Klasyfikacja i wykaz szkodliwych substancji ciekłych

1) Dla celów niniejszego załącznika szkodliwe substancje ciekłe dzielą się na cztery następujące kategorie:

- a) kategoria A: są to szkodliwe substancje ciekłe, które w razie usunięcia ich do morza w związku z myciem zbiornika lub usuwaniem balastu stanowiłyby poważne zagrożenie dla zasobów morza lub zdrowia ludzkiego oraz mogłyby poważnie naruszyć walory morza lub inne zgodne z prawem sposoby jego wykorzystania i tym samym usprawiedliwiają zastosowanie surowych środków przeciw zanieczyszczeniu;
- b) kategoria B: są to szkodliwe substancje ciekłe, które w razie usunięcia ich do morza w związku z myciem zbiornika lub usuwaniem balastu stanowiłyby zagrożenie dla zasobów morza lub zdrowia ludzkiego oraz mogłyby naruszyć walory morza lub inne zgodne z prawem sposoby jego wykorzystania i tym samym usprawiedliwiają zastosowanie specjalnych środków przeciw zanieczyszczeniu;
- c) kategoria C: są to szkodliwe substancje ciekłe, które w razie usunięcia ich do morza w związku z myciem zbiornika lub usuwaniem balastu, stanowiłyby nieznaczne zagrożenie dla zasobów morskich lub zdrowia ludzkiego lub mogłyby w nieznacznym stopniu powodować utratę walorów morza lub innych zgodnych z prawem sposobów jego wykorzystania i tym samym wymagają zastosowania specjalnych warunków eksploatacji;
- d) kategoria D: są to szkodliwe substancje ciekłe, które w razie usunięcia ich do morza w związku z myciem zbiornika lub usuwaniem balastu mogłyby stanowić zauważalne zagrożenie zarówno dla zasobów morskich, jak i dla zdrowia ludzkiego lub powodować minimalną utratę walorów morza lub innych zgodnych z prawem sposobów wykorzystania morza i tym samym wymagają zwrócenia pewnej uwagi na zachowanie warunków eksploatacyjnych.

[...]

[Dalsze wytyczne w sprawie kategoryzacji substancji, włącznie z wykazem skategoryzowanych substancji podane są w prawidło 3 ust. 2–4 i prawidło 4 oraz w dodatkach do załącznika II do Konwencji Marpol 73/78]

[...]

Prawidło 5: Usuwanie szkodliwych substancji ciekłych

Substancje kategorii A, B i C poza obszarami specjalnymi i kategorii D na wszystkich obszarach

Z uwzględnieniem wymagań [...] prawidła 6 niniejszego załącznika:

- (1) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii A określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. a) niniejszego załącznika lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii A, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje. Jeżeli zbiorniki zawierające takie substancje lub ich mieszaniny mają być myte, to pozostałości po myciu należy usuwać do urządzenia odbiorczego, dopóki stężenie substancji w wypływie do takiego urządzenia będzie równe lub mniejsze wagowo od 0,1 % i aż do opróżnienia zbiornika; wyjątkowo tylko dla fosforu żółtego lub białego stężenie końcowe nie powinno, wagowo, przekraczać 0,01 %. Wodę wprowadzoną do tak umytego zbiornika można usunąć do morza, gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
 - a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - b) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; oraz
 - c) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu, na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25 m.
- 2) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii B, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. b) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii B, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje, z wyjątkiem przypadków gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
 - a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;

- b) sposoby postępowania i urządzenia do usuwania są uznane przez Administrację. Te sposoby postępowania i urządzenia powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację i powinny zapewniać, że stężenie i szybkość usuwania wody zawierającej substancje kategorii B są takie, aby ich stężenie w śladzie torowym za rufą statku nie przekraczało 1 części na milion;
 - c) maksymalna ilość ładunku usuniętego z każdego zbiornika i związanej z nim instalacji rurociągów nie przekracza maksymalnej ilości zatwierdzonej zgodnie ze sposobami postępowania, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu i która w żadnym wypadku nie powinna być większa od 1 m³ lub 1/3000 pojemności zbiornika w m³;
 - d) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; i
 - e) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu i na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25 m.
- 3) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii C, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. c) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały sklasyfikowane jako substancje kategorii C, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje, z wyjątkiem przypadków gdy zostały spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - b) sposoby postępowania i urządzenia do usuwania są uznane przez administrację. Te sposoby postępowania i urządzenia powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację i powinny zapewniać, że stężenie i szybkość usuwania wody są takie, aby stężenie substancji w śladzie torowym za rufą statku nie przekraczało 10 części na milion;
 - c) maksymalna ilość ładunku usuniętego z każdego zbiornika i związanej z nim instalacji rurociągów nie przekracza maksymalnej ilości zatwierdzonej zgodnie ze sposobami postępowania, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu i która w żadnym przypadku nie powinna być większa od 3 m³ lub 1/1000 pojemności zbiornika wyrażonej w m³;
 - d) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; i
 - e) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu i na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25 m.
- 4) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii D, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. d) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii D, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje, z wyjątkiem przypadków gdy zostały spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - b) mieszaniny takie mają stężenie nie większe niż jedna część substancji na dziesięć części wody; oraz
 - c) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu.
- 5) Pozostałości ładunku ze zbiornika mogą być usunięte na drodze wentylacji przy zastosowaniu metod uznanych przez administrację. Metody te powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację. Wodę wprowadzoną do takiego zbiornika należy traktować jako czystą wodę i jej usunięcie nie podlega postanowieniom ust. 1, 2, 3 lub 4 niniejszego prawidła.
- 6) Zabronione jest usuwanie do morza substancji, które nie zostały sklasyfikowane do danej kategorii na stałe lub nie zostały ocenione zgodnie z prawidłem 4 ust. 1 niniejszego załącznika, a także balastu, wód po myciu zbiorników albo innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje.

Substancje kategorii A, B, i C na obszarach specjalnych [określone w prawidło 1 do załącznika II do Konwencji Marpol 73/78, włączając Morze Bałtyckie]

Z uwzględnieniem wymagań ust. 14 niniejszego prawidła oraz prawidła 6 niniejszego załącznika:

- 7) zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii A, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. a) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii A, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości z mieszanin zawierających takie substancje. Jeżeli zbiorniki zawierające takie substancje mają być myte, to pozostałości mycia należy usuwać do urządzenia odbiorczego, które zgodnie z prawidłem 7 niniejszego załącznika powinno udostępniać Państwo graniczące z danym obszarem specjalnym, myć należy aż do opróżnienia zbiornika, dopóki stężenie substancji w wypływie do danego urządzenia będzie równe lub mniejsze 0,05 % wagowo, z wyjątkiem fosforu żółtego lub białego, dla którego stężenie końcowe nie powinno przekraczać 0,005 % wagowo. Wodę wprowadzoną do tak umytego zbiornika można usunąć do morza, gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - b) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; oraz
 - c) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu i na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25 m.
- 8) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii B, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. b) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii B, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje, z wyjątkiem przypadków, gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) zbiornik umyto wstępnie zgodnie ze sposobem postępowania uznanym przez administrację i opartym na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację, a wytworzone pozostałości zostały usunięte do urządzenia odbiorczego;
 - b) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - c) sposoby postępowania i urządzenia do usuwania są uznane przez administrację. Te sposoby postępowania i urządzenia powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację i powinny zapewniać, że stężenie i szybkość usuwania wody zawierającej substancje kategorii B są takie, aby ich stężenie w śladzie torowym za rufą statku nie przekraczało 1 części na milion;
 - d) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; oraz
 - e) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu i na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25 m.
- 9) Zabronione jest usuwanie do morza substancji kategorii C, określonej w prawidło 3 ust. 1 lit. c) niniejszego załącznika, lub tych, które zostały tymczasowo sklasyfikowane jako substancje kategorii C, albo balastu, wód po myciu zbiorników oraz innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje, z wyjątkiem przypadków, gdy zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:
- a) statek znajduje się w drodze i płynie z prędkością co najmniej 7 węzłów w przypadku statków z własnym napędem lub co najmniej 4 węzłów w przypadku statków bez własnego napędu;
 - b) sposoby postępowania i urządzenia do usuwania są uznane przez administrację. Te sposoby postępowania i urządzenia powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację i powinny zapewniać, że stężenie i szybkość usuwania wody zawierającej substancje kategorii C są takie, aby ich stężenie w śladzie torowym za rufą statku nie przekraczało 1 części na milion;
 - c) maksymalna ilość ładunku usuniętego z każdego zbiornika i związanej z nim instalacji rurociągów nie przekracza maksymalnej ilości zatwierdzonej zgodnie ze sposobami postępowania, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu i która w żadnym przypadku nie powinna być większa od 1 m³ lub 1/3000 pojemności zbiornika wyrażonej w m³;
 - d) usuwanie jest dokonywane poniżej linii wodnej, przy zwróceniu przy tym uwagi na rozmieszczenie otworów do poboru wody morskiej; oraz
 - e) usuwanie jest dokonywane w odległości co najmniej 12 mil morskich od najbliższego lądu i na wodzie o głębokości nie mniejszej niż 25.

- 10) Pozostałości ładunku ze zbiornika mogą być usunięte na drodze wentylacji przy zastosowaniu metod uznanych przez administrację. Metody te powinny być oparte na wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych opracowanych przez Organizację. Wodę wprowadzoną do takiego zbiornika należy traktować jako czystą wodę i jej usunięcie nie będzie podlegało postanowieniom ust. 7, 8 lub 9 niniejszego prawidła.
- 11) Zabronione jest usuwanie do morza substancji, które nie zostały sklasyfikowane do danej kategorii na stałe lub nie zostały ocenione zgodnie z prawidłem 4 ust. 1 niniejszego załącznika, a także balastu, wód po myciu zbiorników albo innych pozostałości i mieszanin zawierających takie substancje.
- 12) Żadne z postanowień niniejszego prawidła nie zabrania zatrzymywania na statku pozostałości po ładunkach kategorii D lub C i usuwania ich do morza poza obszarem specjalnym – zgodnie z ustępami, odpowiednio, 2 lub 3.

Prawidło 6: Wyjątki

Prawidło 5 niniejszego załącznika nie ma zastosowania w przypadkach:

- a) usuwania do morza szkodliwych substancji ciekłych lub mieszanin zawierających takie substancje w celu zapewnienia bezpieczeństwa statku lub ratowania życia na morzu; lub
 - b) usuwania do morza szkodliwych substancji ciekłych albo mieszanin zawierających takie substancje, spowodowanego uszkodzeniem statku lub jego urządzeń:
 - i) pod warunkiem że po zaistnieniu uszkodzenia lub wykryciu przecieku zostały podjęte wszelkie rozsądne środki w celu zapobieżenia wyciekowi lub zmniejszenia jego rozmiarów do minimum; ale
 - ii) z wyjątkiem przypadku, gdy armator lub kapitan działali z zamiarem powodowania uszkodzenia lub lekkomyślnie i ze świadomością, że prawdopodobnie nastąpi uszkodzenie; albo
 - c) usuwania do morza szkodliwych substancji ciekłych lub mieszanin zawierających takie substancje za zgodą administracji w celu wykorzystania takiego usunięcia do zwalczania szczególnych przypadków zanieczyszczeń lub zmniejszenia do minimum szkody wywołanej zanieczyszczeniem. Każde tego rodzaju usunięcie może być dokonane po uzyskaniu zgody Rządu, którego jurysdykcja obejmuje obszar zamierzonego usunięcia.
-

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W ramach procedury współdecyzji (art. 251/TWE) Rada, w dniu 11 czerwca 2004 r., osiągnęła polityczne porozumienie w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz w sprawie wprowadzania sankcji w przypadku naruszenia prawa ⁽¹⁾. Po analizie prawnej i językowej Rada przyjęła swoje wspólne stanowisko w dniu 7 października 2004 r.

Przy przyjmowaniu swojego stanowiska Rada wzięła pod uwagę opinię Parlamentu Europejskiego, wyrażoną w jego pierwszym czytaniu z dnia 13 stycznia 2004 r. ⁽²⁾ oraz opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego. ⁽³⁾ ⁽⁴⁾

Celem dyrektywy jest transpozycja do prawa wspólnotowego międzynarodowych zasad dotyczących zanieczyszczenia pochodzącego ze statków zawartych w Konwencji Marpol, poprzez określenie, że naruszenie zasad dotyczących zrzutu jest naruszeniem prawa, oraz poprzez ustanowienie zharmonizowanych zasad ich egzekwowania. Celem jej jest również rozszerzenie zasad, z jednej strony, tak aby obejmowały zrzuty oleju wynikające z działania umyślnych, z powodu niedbalstwa lub wskutek poważnego zaniedbania, a z drugiej strony, aby zapewnić najszerzy możliwy zakres egzekwowania praw na podstawie Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).

II. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

W następstwie wypadku tankowca Prestige Rada podkreśliła nie tylko wagę polityki dotyczącej bezpieczeństwa morskiego, ale również konieczność zapewnienia, że wszystkie osoby, które spowodowały wypadek lub przyczyniły się do wypadku powodującego zanieczyszczenie wskutek rażącego zaniedbania, powinny podlegać właściwym sankcjom. Podejście przyjęte przez Radę w odniesieniu do wniosku Komisji, przedstawionego w marcu 2003 r. i popartego konkluzjami Rady Europejskiej z tego samego miesiąca, podkreślające wybór odpowiednich podstaw prawnych, oparte jest na zasadzie pełnego korzystania z praw przysługujących Wspólnocie na podstawie Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), przy jednoczesnym wypełnianiu obowiązków Państw Członkowskich wynikających z Międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (Marpol).

Rada uważa, że transpozycja do prawa Wspólnoty systemu Marpolu, odnoszącego się do zanieczyszczenia powodowanego przez statki, zapewni bardziej surowe i bardziej zharmonizowane jego stosowanie i egzekwowanie prawa w Państwach Członkowskich. Podziela ona pogląd, że należy określić, że wszelkie zrzuty substancji zanieczyszczających uznane są za naruszenie prawa, jeżeli dokonano ich umyślnie, przez niedbalstwo lub wskutek rażącego zaniedbania.

Zgodnie z zasadą respektowania postanowień Marpol wyjątki obejmują przypadki, kiedy zrzuty zostały dokonane w celu ratowania życia lub samego statku. Zgodnie z Konwencją Marpol wyjątki dotyczące właściciela i kapitana w przypadkach zrzutów będących następstwami wypadków stosują się do obszaru morza międzynarodowego oraz wyłącznych stref ekonomicznych lub stref równoważnych Państw Członkowskich. W takich przypadkach logiczną konsekwencją postanowień Marpol jest objęcie ochroną załogi, w przypadku kiedy działa na odpowiedzialność kapitana. Z drugiej strony, Rada uważa, że na wodach wewnętrznych i terytorialnych Państw Członkowskich właściwe jest stosowanie uprawnień Wspólnoty wynikających z art. 211 ust. 4 UNCLOS w celu wzmocnienia ochrony linii wybrzeża oraz wyłączenia wyjątku dotyczącego zrzutów będących następstwem wypadków.

Rada uważa, że sankcje skierowane przeciwko naruszeniom przepisów dotyczących zanieczyszczenia przez statki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające oraz że mogą zawierać zarówno sankcje karne, jak i administracyjne. Zgadza się również, że takie sankcje muszą stosować się do każdej osoby uznanej za odpowiedzialną zanieczyszczenia morza, tzn. obejmują odpowiedzialność w pełnym zakresie. Podczas gdy naruszenia prawa określone zostały w dyrektywie, Rada uważa, że w równoległej decyzji ramowej wnioskowanej przez Komisję i przeanalizowanej przez Radę w jej składzie ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych należy ustanowić minimum zasad obowiązujących w odniesieniu do sankcji karnych, odpowiedzialności i wymiaru sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Komisja przedstawiła swój wniosek w dniu 7 marca 2003 r. (Dz.U. C 76 z 25.3.2004, str. 5) zatytułowany „Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz w sprawie wprowadzania sankcji, włącznie z karnymi, za zanieczyszczenie”.

⁽²⁾ Doc. 5181/04 CODEC 24 MAR 24 ENV 8 DROIPEN 1 (dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str. 72.

⁽⁴⁾ Komitet Regionów zdecydował nie przedstawiać opinii.

Rada z zadowoleniem przyjmuje usprawnianie środków egzekwowania prawa, które są zgodne z odpowiednimi międzynarodowymi wskazówkami przeciwko statkom zawijającym do dowolnego portu Państwa Członkowskiego. Zatwierdza wzmocnioną wymianę między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi informacji dotyczących podejrzanych zrzutów, biorąc pod uwagę zarówno port, jak i banderę, w celu ułatwienia egzekwowania odpowiednich środków.

Wreszcie Rada uważa, że należy stosować wszelkie możliwości wynikające z Konwencji UNCLOS w celu ochrony linii wybrzeża i zasobów tego rejonu, wraz ze środkami egzekwowania stosowanymi przez państwa nadbrzeżne w odniesieniu do statków przepływających przez morze terytorialne lub wyłączną strefę ekonomiczną lub strefę równoważną, zgodnie z art. 220 ust. 6 UNCLOS, w przypadkach kiedy istnieją jednoznaczne dowody zrzutu powodującego znaczną szkodę lub zagrożenie dla linii wybrzeża lub wszelkich zasobów morza terytorialnego, lub wyłącznej strefy ekonomicznej, lub strefy równoważnej. W takim przypadku zainteresowane Państwa Członkowskie przekazują sprawę właściwemu organom z zamiarem wszczęcia postępowania, włącznie z zatrzymaniem statku, zgodnie ze swoim prawem krajowym.

III. ZMIANY

Rozważając fakt, że Rada przedstawiła zasadniczo inne podejście do niniejszego projektu dyrektywy, jak wskazano powyżej, odzwierciedlenie we wspólnym stanowisku głównej części zmian zaproponowanych w pierwszym czytaniu przez Parlament Europejski nie było możliwe.

- Pomysł utworzenia europejskiej straży granicznej (zmiana 6 i 22) nie był częścią oryginalnego wniosku Komisji. Podczas gdy Rada uważa za istotne skierowanie środków na wzmocnienie ochrony europejskiej linii brzegowej, nie chce przesądzać żadnych inicjatyw Komisji w tej kwestii, które mogą prowadzić do odrębnego aktu legislacyjnego, który Rada z uwagą rozważy.
- Mimo że Rada podziela troskę Parlamentu Europejskiego związaną z wprowadzeniem w życie ustawodawstwa Wspólnoty dotyczącego bezpieczeństwa morskiego (zmiany 3, 19, 20 i 31), uważa, że wprowadzenie w życie aktów ustawodawczych, takich jak dyrektywa 2000/95/WE w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów, mieści się w kompetencji Państw Członkowskich, a jego monitorowanie jest, na mocy Traktatu, jednym z zadań Komisji.
- Ponieważ celem niniejszej dyrektywy jest jasne określenie zrzutów substancji zanieczyszczających ze statków jako naruszenia według prawa wspólnotowego, Rada uważa, że inne wymagania techniczne, takie jak pokładowy sprzęt monitorujący lub rejestry ropy (zmiana 30 i 32), wykraczają poza zakres niniejszego wniosku.
- Zgodnie z podstawową zasadą podejścia Rady wyłożonego powyżej postanowienia Marpol dotyczące zrzutów, włącznie z wyjątkami dotyczącymi właściciela i kapitana w przypadkach zrzutów wynikających z wypadków (zmiana 10), mają zastosowanie do obszarów morza międzynarodowego i wyłącznej strefy gospodarczej lub strefy równoważnej Państw Członkowskich. W takich przypadkach załoga również podlega wyraźnemu wyłączeniu, kiedy działa na odpowiedzialność kapitana. Na wodach wewnętrznych i morzach terytorialnych Państw Członkowskich, przeciwnie, wyjątek ten nie jest przyznawany zgodnie z możliwościami, o których mowa w art. 211 ust. 4 UNCLOS.
- Jeżeli chodzi o zakres dyrektywy, Rada uważa równe traktowanie wszelkich statków, niezależnie od ich bandery, na pewnym obszarze morskim, za odpowiednie, mając na względzie unikanie niekorzystnego traktowania statków pływających pod banderą Państwa Członkowskiego (zmiany 11 i 13).
- Podczas gdy wspólne stanowisko nie zawiera żadnych szczegółowych postanowień dotyczących charakteru kar (patrz skreślenie art. 8 ust. 4–6 / zmiany 17 i 18), biorąc pod uwagę, że minimalne zasady harmonizacji sankcji karnych są przedmiotem równoległej decyzji ramowej, art. 7 ust. 2 odnosi się do środków egzekwujących państw nadbrzeżnych zgodnie z art. 220 ust. 6 UNCLOS, włącznie z zatrzymaniem statku, w szczególnych przypadkach, o których mowa w tym artykule.

Wspólne stanowisko zawiera inne niewielkie modyfikacje i wyjaśnienia wniosku Komisji. W kilku miejscach poprawki zaproponowane przez Parlament Europejski zostały włączone częściowo lub całkowicie, mając na uwadze utworzenie spójnego tekstu prawodawczego.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 4/2005**przyjęte przez Radę dnia 20 października 2004 r.****w celu przyjęcia decyzji.../2005/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję 1419/1999/WE ustanawiającą działanie Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2005–2019**

(2005/C 25E/04)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 151,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja 1419/1999/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. ustanawiająca działanie Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2005–2019 ⁽³⁾ ma na celu podkreślenie bogactwa, różnorodności i wspólnych cech kultur europejskich oraz przyczynienie się do zwiększenia wiedzy obywateli europejskich o sobie nawzajem.
- (2) Załącznik I do decyzji 1419/1999/WE ustanawia kolejność chronologiczną, według której Państwa Członkowskie mogą zgłaszać nominacje do tych obchodów. Załącznik ten obejmuje tylko te państwa, które były Państwami Członkowskimi w dniu przyjęcia tej decyzji, tj. 25 maja 1999 r.
- (3) Artykuł 6 decyzji 1419/1999/WE stanowi, że decyzja ta może zostać zmieniona, w szczególności w związku z przyszłym rozszerzeniem Unii Europejskiej.
- (4) W świetle rozszerzenia z 2004 r. istotne staje się, aby również nowe Państwa Członkowskie miały w niedalekiej przyszłości możliwość zgłaszania nominacji w ramach obchodów Europejskiej Stolicy Kultury, bez zmieniania istniejącej kolejności innych Państw Członkowskich, tak aby od 2009 r. do końca bieżącego działania Wspólnoty można było wybierać każdego roku dwie stolice w Państwach Członkowskich.
- (5) Decyzja 1419/1999/WE powinna zatem zostać zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 1419/1999/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się następujący motyw 12a

„(12a) Należy uwzględnić finansowe konsekwencje niniejszej decyzji w taki sposób, aby zapewnić wystarczające i odpowiednie środki Wspólnoty na wyznaczenie dwóch »Europejskich Stolic Kultury«.”;

- 2) artykuł 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Miasta Państw Członkowskich wyznacza się na »Europejską Stolicę Kultury« według kolejności określonej w wykazie zawartym w załączniku I. Do 2008 r. włącznie wyznacza się jedno miasto Państwa Członkowskiego wymienionego w wykazie. Od 2009 r. wyznacza się po jednym mieście z każdego z Państw Członkowskich wymienionych w wykazie. Kolejność chronologiczna, określona w załączniku I, może być zmieniona w drodze wspólnego porozumienia między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi. Każde Państwo Członkowskie, według kolejności określonej w załączniku I, zgłasza nominację jednego lub kilku miast Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Komitetowi Regionów. Nominację zgłasza się nie później niż na cztery lata przed rozpoczęciem odnośnych obchodów, z ewentualnym załączeniem do niej rekomendacji zainteresowanego Państwa Członkowskiego.”;

- 3) załącznik I zastępuje się tekstem Załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 2Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 maja 2004 r.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 30.4.2004, str. 15.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004), wspólne stanowisko Rady z 24 października 2004 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 161 z 1.7.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK

KOLEJNOŚĆ PRAWA DO NOMINOWANIA „EUROPEJSKIEJ STOLICY KULTURY”

2005	Irlandia	
2006	Grecja ⁽¹⁾	
2007	Luksemburg	
2008	Zjednoczone Królestwo	
2009	Austria	Litwa
2010	Niemcy	Węgry
2011	Finlandia	Estonia
2012	Portugalia	Słowenia
2013	Francja	Słowacja
2014	Szwecja	Łotwa
2015	Belgia	Republika Czeska
2016	Hiszpania	Polska
2017	Dania	Cypr
2018	Niderlandy ⁽¹⁾	Malta
2019	Włochy	

(1) Rada ds. Kultury i Polityki Audiowizualnej na spotkaniu w dniu 28 maja 1998 r. odnotowała zamianę pozycji między Grecją a Niderlandami, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji 1419/1999/WE.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. Dnia 17 listopada 2003 r. Komisja przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący decyzji opartej na art. 151 Traktatu WE, zmieniającej decyzję 1419/1999/WE ustanawiającą działanie Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2005–2019.
2. Parlament Europejski wydał opinię w pierwszym czytaniu dnia 22 kwietnia 2004 r. Komisja dokonała ustnej prezentacji swojego zmienionego wniosku dnia 29 kwietnia 2004 r.
3. Komitet Regionów wydał opinię dnia 21 kwietnia 2004 r. ⁽¹⁾
4. Dnia 21 października 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 ust. 2 Traktatu WE.

II. CEL WNIOSKU

Wniosek ma na celu umożliwienie Państw Członkowskim uczestniczenie w obchodach Europejskiej Stolicy Kultury do czasu wygaśnięcia obecnej decyzji, które nastąpi w 2019 r. Dotychczasowa kolejność Państw Członkowskich uprawnionych do zgłaszania nominacji zostaje zachowana, jednakże ustanawia się nowy system, zgodnie z którym, począwszy od 2009 r., co roku dwa Państwa Członkowskie będą mogły zgłosić nominacje, tak aby mogły zostać wybrane dwie stolice kultury w Państwach Członkowskich.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi natury ogólnej

Rada nie dokonała żadnych zmian we wniosku Komisji. Komisja przyjęła w całości jedną z pięciu poprawek zaproponowanych przez Parlament (poprawkę 1).

2. Poprawki zgłoszone przez Parlament Europejski

2.1. Poprawki przyjęte przez Radę

Rada zaaprobowwała w całości poprawkę zaproponowaną przez Parlament i przyjętą przez Komisję (poprawkę 1).

2.2. Poprawki nieuwzględnione przez Radę

Rada, podobnie jak Komisja, wyraziła pogląd, że poprawki 2–5 wykraczają poza zakres wniosku i nie uznała za właściwe uwzględnianie ich.

III. WNIOSKI

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko jest wyważone i całkowicie zgodne z głównym celem wniosku Komisji, umożliwiając tym samym rychłe uczestnictwo nowych Państw Członkowskich w obchodach Europejskiej Stolicy Kultury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 30.4.2004, str. 15.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 5/2005**przyjęte przez Radę dnia 12 listopada 2004 r.****w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2005/C 25E/05)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽²⁾ wniosła istotny wkład w działania zmierzające do utworzenia wewnętrznego rynku gazu ziemnego. Aby znieść pozostałe bariery uniemożliwiające zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku, szczególnie w odniesieniu do handlu gazem, konieczne jest obecnie wprowadzenie strukturalnych zmian w ramach prawnych. Niezbędne są dodatkowe, techniczne przepisy, szczególnie związane z dostępem stron trzecich, zasady dotyczące mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej, procedur zarządzania ograniczeniami w przesyśle oraz wymogów zachowania przejrzystości.
- (2) Doświadczenie zdobyte w czasie wdrażania i monitorowania pierwszego zestawu „Wytycznych dotyczących dobrych praktyk”, przyjętych przez Europejskie Forum Regulacji Gazu (Forum) w 2002 roku, pokazuje, że w celu zapewnienia pełnego wprowadzenia w życie zasad ustanowionych w „Wytycznych” we wszystkich Państwach Członkowskich oraz w celu zapewnienia minimalnej gwarancji warunków równego dostępu do rynku zasady te muszą mieć podstawę prawną ich stosowania.
- (3) Drugi zbiór wspólnych zasad pt. „Drugie wytyczne dotyczące dobrych praktyk” został przyjęty na spotkaniu Forum, które odbyło się w dniach 24–25 września 2003 r. i celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie, na podstawie tych „Wytycznych”, podstawowych zasad i reguł dotyczących dostępu do sieci, usług związanych z dostępem stron trzecich, procedur zarządzania ograniczeniami w przesyśle, przejrzystości,

bilansowania i handlu prawami dostępu do zdolności przesyłowych.

- (4) Artykuł 15 dyrektywy 2003/55/WE zezwala na działalność operatora połączonych systemów przesyłu i dystrybucji. Dlatego też zasady ustalone w niniejszym rozporządzeniu nie wymagają wprowadzania zmian w organizacji krajowych systemów przesyłu i dystrybucji, jeśli jest ona zgodna z odpowiednimi przepisami dyrektywy 2003/55/WE, a w szczególności jej art. 15.
- (5) Zakres niniejszego rozporządzenia obejmuje gazociągi wysokociśnieniowe podłączające lokalnych dystrybutorów do sieci gazowych, które nie są przede wszystkim wykorzystywane do celów lokalnej dystrybucji.
- (6) Należy określić kryteria, według których ustalane są taryfy za dostęp do sieci w celu zapewnienia, że kryteria te są w pełni zgodne z zasadą niedyskryminacyjnego dostępu do sieci i wymogami dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego oraz że w pełni uwzględniają one potrzebę zachowania integralności systemu i odzwierciedlają faktycznie poniesione koszty, zapewniając jednocześnie skuteczne, odpowiednie bodźce i odpowiedni zwrot nakładów inwestycyjnych, a w stosownych przypadkach uwzględniając analizy porównawcze taryf przeprowadzone przez urzędy regulacyjne.
- (7) Przy obliczaniu taryf za dostęp do sieci należy uwzględnić faktycznie poniesione koszty, jak również potrzebę zapewnienia odpowiedniego zwrotu nakładów inwestycyjnych oraz bodźców zachęcających do budowania nowej infrastruktury. W związku z tym, a w szczególności jeżeli istnieje rzeczywista konkurencja między gazociągami, właściwe będzie rozważenie przeprowadzenia analizy porównawczej taryf.
- (8) Korzystanie z mechanizmów rynkowych, takich jak aukcje, w celu określenia taryf musi być zgodne z przepisami zawartymi w dyrektywie 2003/55/WE.
- (9) W celu zapewnienia we Wspólnocie wspólnego minimalnego standardu usług związanych z dostępem stron trzecich oraz w celu zapewnienia, że usługi związane z dostępem stron trzecich są wystarczająco kompatybilne, jak również w celu czerpania korzyści wynikających z dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku gazu ziemnego potrzebny jest wspólny, minimalny pakiet usług związanych z dostępem stron trzecich.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004) oraz decyzja Rady z dnia.....

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 57.

- (10) Odniesienia do zharmonizowanych umów przesyłowych w kontekście niedyskryminacyjnego dostępu do sieci operatorów systemu przesyłowego nie oznaczają, że warunki umów przesyłowych danego operatora systemu w Państwie Członkowskim muszą być takie same, jak warunki umów innego operatora systemu przesyłowego w tym lub w innym Państwie Członkowskim, chyba że zostaną ustalone minimalne wymogi, jakie muszą spełniać wszystkie umowy przesyłowe.
- (11) Zarządzanie kontraktowymi ograniczeniami w przesyłach sieci jest ważnym zagadnieniem w tworzeniu wewnętrznego rynku gazu ziemnego. Należy stworzyć wspólne zasady, które równoważyłyby potrzebę udostępniania niewykorzystanej zdolności przesyłowej zgodnie z zasadą „wykorzystaj lub strać” (use-it-or-loose-it) z prawami posiadacza zdolności przesyłowej do jej wykorzystania w razie potrzeby, przy jednoczesnym zwiększeniu płynności zdolności przesyłowej.
- (12) Mimo iż obecnie we Wspólnocie fizyczne ograniczenia w przesyłach w sieci rzadko są problemem, w przyszłości mogą się nim stać. Dlatego też ważne jest wprowadzenie podstawowych zasad dotyczących alokacji ograniczonej zdolności przesyłowej w takich okolicznościach.
- (13) Aby uzyskać skuteczny dostęp do sieci gazowych oraz wykorzystać możliwości, jakie stwarza rynek wewnętrzny, użytkownicy sieci potrzebują informacji, szczególnie na temat wymogów technicznych i dostępnej przepustowości. Konieczne są wspólne minimalne standardy dotyczące wymogów przejrzystości. Informacje takie mogą być publikowane w różny sposób, w tym również za pomocą elektronicznych środków przekazu.
- (14) Niedyskryminacyjne i przejrzyste systemy bilansowania gazu, stosowane przez operatorów systemów przesyłowych, stanowią ważne mechanizmy, szczególnie dla nowych uczestników rynku, którzy mogą napotykać na więcej trudności w bilansowaniu swojego portfela całkowitej sprzedaży niż firmy już istniejące na danym rynku. Dlatego też niezbędne jest, aby ustanowić przepisy zmierzające do zapewnienia, że operatorzy systemów przesyłowych będą posługiwać się takimi mechanizmami w sposób zgodny z równymi, przejrzystymi i gwarantującymi skuteczny dostęp do sieci warunkami.
- (15) Handel prawami do zdolności przesyłowej uzyskanymi na rynku pierwotnym stanowi ważny element rozwoju konkurencyjnego rynku i tworzenia jego płynności. Dlatego też niniejsze rozporządzenie ustanawia podstawowe zasady dotyczące tej kwestii.
- (16) Należy zapewnić, aby przedsiębiorstwa nabywające prawa do zdolności przesyłowej mogły ją odsprzedać innym koncesjonowanym przedsiębiorstwom w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu płynności na rynku zdolności przesyłowych. Jednakże podejście to nie stanowi przeszkody dla istnienia systemu, w którym zdolność przesyłowa niewykorzystana przez dany okres, określony na poziomie krajowym, byłaby ponownie udostępniana na zasadach rynkowych według sprawiedliwych reguł.
- (17) Krajowe urzędy regulacji powinny zapewnić przestrzeganie zasad zawartych w niniejszym rozporządzeniu i w wytycznych przyjętych na jego podstawie.
- (18) W „Wytycznych” załączonych do niniejszego rozporządzenia określone są, na podstawie „Drugich wytycznych dotyczących dobrych praktyk”, szczegółowe reguły dotyczące ich wdrażania. W stosownych przypadkach reguły te będą z czasem doprecyzowywane z uwzględnieniem różnic pomiędzy krajowymi systemami gazowymi
- (19) Proponując zmiany do „Wytycznych” zawartych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna zapewnić przeprowadzenie wcześniejszych konsultacji ze wszystkimi właściwymi podmiotami, których te wytyczne dotyczą, reprezentowanymi przez organizacje branżowe, oraz z Państwami Członkowskimi uczestniczącymi w Forum, jak również powinna zwrócić się z prośbą o opinię do Europejskiej Grupy Regulatorów Energii Elektrycznej i Gazu.
- (20) Państwa Członkowskie i właściwe władze krajowe powinny być zobowiązane do dostarczania Komisji odpowiednich informacji. Takie informacje powinny być traktowane przez Komisję jako poufne.
- (21) Niniejsze rozporządzenie i wytyczne przyjęte zgodnie z tym rozporządzeniem nie uchybiają stosowaniu wspólnotowych reguł konkurencji.
- (22) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾.
- (23) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie stworzenie uczciwych reguł dotyczących warunków dostępu do systemów przesyłowych gazu ziemnego, nie może być w wystarczający sposób osiągnięty przez Państwa Członkowskie, natomiast z uwagi na zakres i skutki działań może być lepiej zrealizowany na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może zastosować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza działania konieczne dla osiągnięcia powyższego celu,

(¹) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie zasad dotyczących niedyskryminacyjnych warunków dostępu do systemów przesyłowych gazu ziemnego, z uwzględnieniem specyfiki rynków krajowych i regionalnych w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu ziemnego.

Niniejszy cel obejmuje ustalenie zharmonizowanych zasad dotyczących taryf za dostęp do sieci lub metodologii ich obliczania, stworzenie usług związanych z dostępem stron trzecich i ustalenie zharmonizowanych zasad dotyczących alokacji zdolności przesyłowej i zarządzania ograniczeniami w przesyśle, określenie wymogów zachowania przejrzystości, ustalenie zasad bilansowania i opłat za niezbilansowanie oraz ułatwienie handlu zdolnościami przesyłowymi.

2. Państwa Członkowskie mogą utworzyć organ zgodnie z dyrektywą 2003/55/WE do celów wypełniania jednej lub więcej funkcji przypisanych zwykle operatorowi systemu przesyłowego, który podlegałby wymogom niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „przesył” oznacza transport gazu ziemnego siecią składającą się głównie z gazociągów wysokociśnieniowych, inną niż sieć gazociągów kopalnianych i inną niż część wysokociśnieniowych gazociągów używanych głównie w ramach dystrybucji lokalnej gazu ziemnego, w celu dostarczenia go odbiorcom, z wyłączeniem dostawy;
- 2) „umowa przesyłowa” oznacza umowę, jaką operator systemu przesyłowego zawarł z użytkownikiem sieci w celu świadczenia usługi przesyłu;
- 3) „zdolność przesyłowa” oznacza maksymalny przepływ, wyrażony w normalnych metrach sześciennych na jednostkę czasu lub w jednostkach energii na jednostkę czasu, do którego użytkownik sieci jest uprawniony zgodnie z postanowieniami umowy przesyłowej;
- 4) „niewykorzystana zdolność przesyłowa” oznacza stałą zdolność przesyłową, jaką użytkownik sieci nabył zgodnie z umową przesyłową, ale na którą nie zgłosił zapotrzebowania;
- 5) „zarządzanie ograniczeniami w przesyśle” oznacza zarządzanie portfelem zdolności przesyłowej operatora systemu przesyłowego w celu optymalnego i maksymal-

nego wykorzystania technicznej zdolności przesyłowej oraz określenie we właściwym czasie przyszłej przepustowości oraz wykrycie wąskich gardeł;

- 6) „rynek wtórny” oznacza rynek handlu zdolnością przesyłową inny niż rynek pierwotny;
- 7) „zgłoszenie zapotrzebowania” oznacza wcześniejsze powiadomienie operatora systemu przesyłowego przez użytkownika sieci o faktycznej ilości gazu, którą użytkownik chciałby wprowadzić do systemu lub z niego odebrać;
- 8) „ponowne zgłoszenie zapotrzebowania” oznacza powiadomienie operatora o skorygowanym zapotrzebowaniu;
- 9) „integralność systemu” w odniesieniu do sieci przesyłowej, włączając w to niezbędne urządzenia przesyłowe, oznacza każdą sytuację, w której ciśnienie i jakość gazu ziemnego pozostaje wewnątrz przedziału, którego dolną i górną granicę określi operator systemu przesyłowego, tak że przesyłanie gazu ziemnego będzie zapewnione z technicznego punktu widzenia;
- 10) „okres bilansowania” oznacza okres, w którym odbiór pewnej ilości gazu ziemnego z systemu, wyrażonej w jednostkach energii, musi być wyrównany przez każdego użytkownika sieci poprzez wprowadzenie tej samej objętości gazu do sieci przesyłowej zgodnie z umową przesyłową lub kodeksem sieci;
- 11) „użytkownicy sieci” oznaczają odbiorcę lub potencjalnego odbiorcę usług świadczonych przez operatora systemu przesyłowego, jak również samych operatorów systemu przesyłowego w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wypełniania ich funkcji związanych z przesyłem;
- 12) „usługi przerywane” oznaczają usługi oferowane przez operatora systemu przesyłowego w odniesieniu do przerywanej zdolności przesyłowej;
- 13) „przerywana zdolność przesyłowa” oznacza zdolność przesyłową gazu, która może być przerywana przez operatora systemu przesyłowego zgodnie z warunkami określonymi w umowie przesyłowej;
- 14) „usługi długoterminowe” oznaczają usługi, które operator systemu przesyłowego oferuje na okres jednego roku lub dłużej;
- 15) „usługi krótkoterminowe” oznaczają usługi, które operator systemu przesyłowego oferuje na okres krótszy niż rok;
- 16) „ciągła zdolność przesyłowa” oznacza zdolność przesyłową gazu zagwarantowaną w umowie przez operatora systemu przesyłowego jako zdolność nieprzerywaną;
- 17) „usługi ciągłe” oznaczają usługi oferowane przez operatora systemu przesyłowego w odniesieniu do ciągłej zdolności przesyłowej;

- 18) „techniczna zdolność przesyłowa” oznacza maksymalną ciągłą zdolność przesyłową, jaką operator systemu przesyłowego może zaoferować użytkownikom sieci, biorąc pod uwagę integralność systemu i wymagania eksploatacyjne sieci przesyłowej;
- 19) „zakontraktowana zdolność przesyłowa” oznacza zdolność, jaką operator systemu przesyłowego przydzielił użytkownikowi sieci na podstawie umowy przesyłowej;
- 20) „dostępna zdolność przesyłowa” oznacza część technicznej zdolności przesyłowej, która nie została przydzielona i w danym momencie jest dostępna w ramach systemu;
- 21) „ograniczenia kontraktowe w przesyśle” oznaczają sytuację, w której poziom zapotrzebowania na ciągłą zdolność przesyłową przekracza techniczną zdolność przesyłową;
- 22) „rynek pierwotny” oznacza rynek, na którym zdolność przesyłowa sprzedawana jest bezpośrednio przez operatora systemu przesyłowego;
- 23) „ograniczenia fizyczne w przesyśle” oznaczają sytuację, w której poziom zapotrzebowania na faktyczne dostawy przekracza techniczną zdolność przesyłową w określonym punkcie i w określonym czasie.

2. Stosuje się również definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2003/55/WE, odpowiednie dla stosowania niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem definicji przesyłu zawartej w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2003/55/WE.

Artykuł 3

Taryfy za dostęp do sieci

1. Taryfy lub metodologie ich obliczania stosowane przez operatorów systemów przesyłowych i zatwierdzone przez urzędy regulacji zgodnie z art. 25 ust. 2 dyrektywy 2003/55/WE, jak również taryfy opublikowane zgodnie z art. 18 ust. 1 tej dyrektywy są przejrzyste, uwzględniają potrzebę zachowania integralności systemu oraz potrzebę jego udoskonalania, odzwierciedlają faktycznie poniesione koszty, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiednich bodźców zwiększających efektywność, w tym odpowiedni zwrot nakładów inwestycyjnych, a w uzasadnionych przypadkach uwzględniają wyniki analizy porównawczej taryf przeprowadzonej przez urzędy regulacji. Taryfy i metodologie wykorzystywane do ich obliczania stosowane są w sposób niedyskryminacyjny.

Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o umożliwieniu ustalania taryf z wykorzystaniem mechanizmów rynkowych, takich jak aukcje, pod warunkiem że mechanizmy te i wynikające z nich dochody są zatwierdzone przez urzędy regulacji.

Taryfy lub metodologie stosowane do ich obliczania ułatwiają efektywny handel gazem oraz konkurencję, a zarazem pozwalają unikać subsydiowania skrośnego pomiędzy użytkownikami sieci oraz dostarczają bodźców dla inwestycji, jak

również utrzymują lub zapewniają współdziałanie sieci przesyłowych.

2. Taryfy za dostęp do sieci nie ograniczają płynności rynku oraz nie zakłócają transgranicznego handlu pomiędzy różnymi systemami przesyłowymi. W wypadku gdy różnice w strukturach taryf lub mechanizmach bilansowania utrudniałyby handel pomiędzy systemami przesyłowymi, bez względu na art. 25 ust. 2 dyrektywy 2003/55/WE, operatorzy systemów przesyłowych powinni, w ścisłej współpracy z odpowiednimi władzami krajowymi, aktywnie dążyć do zachowania zbieżności struktur taryfowych i reguł dotyczących stosowania opłat, w tym odnoszących się do bilansowania.

Artykuł 4

Usługi związane z dostępem stron trzecich

1. Operatorzy systemów przesyłowych są obowiązani:

- a) oferować swoje usługi wszystkim użytkownikom sieci w sposób niedyskryminacyjny. W szczególności jeżeli operator systemu przesyłowego oferuje te same usługi różnym odbiorcom, powinien oferować je na równoważnych warunkach umownych, wykorzystując do tego zharmonizowane umowy przesyłowe albo kodeksy sieci, zatwierdzone przez właściwe władze zgodnie z procedurą określoną w art. 25 dyrektywy 2003/55/WE;
- b) zapewniać zarówno ciągłe, jak i przerywane usługi związane z dostępem stron trzecich. Cena przerywanej zdolności przesyłowej odzwierciedla prawdopodobieństwo przerw;
- c) oferować użytkownikom sieci usługi zarówno długo-, jak i krótkoterminowe.

2. Umowy przesyłowe podpisane z niestandardowymi datami rozpoczęcia lub z okresem trwania krótszym niż w przypadku standardowej rocznej umowy przesyłowej nie powinny powodować dowolnego stosowania wyższych lub niższych taryf nieodzwierciedlających wartości rynkowej usług, zgodnie z zasadami ustalonymi w art. 3 ust. 1.

3. W stosownych przypadkach usługi związane z dostępem stron trzecich mogą być świadczone pod warunkiem przedstawienia odpowiednich gwarancji ze strony użytkowników sieci odnośnie do ich wiarygodności finansowej. Gwarancje takie nie mogą stanowić zbytnich barier wobec wejścia na rynek, muszą być niedyskryminacyjne, przejrzyste i proporcjonalne.

Artykuł 5

Zasady dotyczące mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej i procedur zarządzania ograniczeniami w przesyśle

1. Maksymalna zdolność przesyłowa we wszystkich odpowiednich punktach, o których mowa w art. 6 ust. 3, jest udostępniana uczestnikom rynku, z uwzględnieniem integralności systemu i skutecznego funkcjonowania sieci.

2. Operatorzy systemu przesyłowego są obowiązani wprowadzać w życie i publikują niedyskryminacyjne i przejrzyste mechanizmy alokacji zdolności przesyłowej, które:

- a) zapewniają właściwe bodźce ekonomiczne dla efektywnego i maksymalnego wykorzystania zdolności przesyłowej i ułatwiają inwestowanie w nową infrastrukturę;
- b) są kompatybilne z mechanizmami rynkowymi, w tym z mechanizmami rynków umów natychmiastowych i węzłów wymiany handlowej, zarazem zachowując elastyczność i możliwość dostosowywania się do zmieniających się uwarunkowań rynkowych;
- c) są zgodne z systemami dostępu do sieci w Państwach Członkowskich.

3. Nowe umowy przesyłowe zawierane przez operatorów systemu przesyłowego lub istniejące umowy przesyłowe ponownie przez nich negocjowane uwzględniają następujące zasady:

- a) w wypadku wystąpienia ograniczeń zdolności przesyłowej związanych z nadmierną zdolnością zakontraktowaną operator systemu przesyłowego powinien zaoferować zdolność przesyłową, na którą nie zgłoszono zapotrzebowania na rynku pierwotnym, z przynajmniej jednodniowym wyprzedzeniem i w ramach umowy przerywanej;
- b) użytkownicy sieci, którzy chcą odsprzedać lub udostępnić swoją niewykorzystaną, zakontraktowaną zdolność przesyłową na rynku wtórnym, są do tego uprawnieni. Państwa Członkowskie mogą wymagać, by w takim przypadku użytkownicy sieci zawiadamiali lub informowali o tym operatora systemu przesyłowego.

4. Kiedy zdolność przesyłowa zakontraktowana w ramach istniejących umów przesyłowych pozostanie niewykorzystana i nastąpi ograniczenie zdolności przesyłowej związane z nadmiernymi kontraktowymi ograniczeniami w przesyśle, operatorzy systemu przesyłowego stosują przepisy ust. 3, chyba że naruszałoby to wymagania istniejących umów przesyłowych. W przypadkach gdy naruszałoby to istniejące umowy przesyłowe, operatorzy systemu przesyłowego, po konsultacji z właściwymi władzami, zwracają się z wnioskiem do użytkowników sieci o wykorzystanie na rynku wtórnym niewykorzystanej zdolności przesyłowej zgodnie z ust. 3.

5. W wypadku wystąpienia fizycznych ograniczeń w przesyśle operator systemu przesyłowego lub, w stosownych przypadkach, urzędy regulacji stosują niedyskryminacyjne, przejrzyste mechanizmy alokacji zdolności przesyłowej.

Artykuł 6

Wymogi przejrzystości

1. Operatorzy systemu przesyłowego podają do wiadomości publicznej szczegółowe informacje dotyczące oferowanych przez nich usług, jak również stosowanych warunków, wraz z informacjami technicznymi niezbędnymi użytkownikom sieci do uzyskania skutecznego dostępu do sieci.

2. W celu zapewnienia stosowania przejrzystych, obiektywnych i niedyskryminacyjnych taryf oraz w celu ułatwienia skutecznego wykorzystania sieci gazowej operatorzy systemów

przesyłowych lub odpowiednie władze krajowe publikują odpowiednio szczegółowe informacje na temat ustalania, metodologii obliczania i struktury taryf.

3. Każdy operator systemu przesyłowego w odniesieniu do świadczonych przez siebie usług podaje do wiadomości publicznej informacje liczbowe o technicznej, zakontraktowanej i dostępnej zdolności przesyłowej dla wszystkich właściwych punktów, łącznie z punktami wejścia i wyjścia. Informacje te powinny być podawane regularnie i z zachowaniem ciągłości, w formie znormalizowanej i przyjaznej dla użytkownika.

4. Odpowiednie informacje na temat poszczególnych punktów systemu przesyłowego, należy podawać do wiadomości publicznej po zatwierdzeniu przez właściwe władze po konsultacji z użytkownikami sieci.

5. W wypadkach gdy operator systemu przesyłowego uzna, że nie jest uprawniony, ze względu na poufny charakter informacji, do podania do wiadomości publicznej wszystkich wymaganych danych, powinien zwrócić się do właściwych władz o zezwolenie na ograniczenie zakresu publikacji w odniesieniu do danego punktu lub punktów.

Właściwe władze udzielają lub odmawiają zezwoleń po indywidualnym rozważeniu każdej sprawy, w szczególności uwzględniając potrzebę zachowania uzasadnionej poufności handlowej oraz cel utworzenia konkurencyjnego rynku wewnętrznego gazu. Jeżeli zezwolenie zostanie udzielone, informacje o dostępnej zdolności przesyłowej są publikowane bez podawania danych liczbowych, których ujawnienie mogłoby naruszyć zasadę zachowania poufności.

W przypadku gdy trzech lub więcej użytkowników sieci zakontraktowało zdolność przesyłową w tym samym punkcie, zezwolenie, o którym mowa w niniejszym ustępie, nie zostanie udzielone.

6. Informacje ujawniane przez operatorów systemów przesyłowych, wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia, powinny być w każdym przypadku zrozumiałe, zawierać jasno przedstawione dane liczbowe, powinny być łatwo dostępne i podawane w sposób niedyskryminacyjny.

Artykuł 7

Zasady bilansowania i opłaty za niezbilansowanie

1. Zasady bilansowania opracowywane są w sposób uczciwy, niedyskryminacyjny i przejrzysty oraz oparte są na obiektywnych kryteriach. Zasady bilansowania odzwierciedlają prawdziwe potrzeby systemu, z uwzględnieniem środków, którymi dysponuje operator systemu przesyłowego.

2. W przypadku nierynkowych systemów bilansowania poziomy tolerancji określane są w taki sposób, który odzwierciedla sezonowość lub powoduje, że poziom tolerancji jest wyższy niż ten wynikający z sezonowości, a także odzwierciedla faktyczne możliwości techniczne systemu przesyłowego. Poziomy tolerancji odzwierciedlają prawdziwe potrzeby systemu, uwzględniając środki, którymi dysponuje operator systemu przesyłowego.

3. Opłaty za niezbilansowanie odzwierciedlają koszty przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiednich środków zachęcających użytkowników sieci do bilansowania ilości gazu przez nich wprowadzanego do sieci i odbieranego z sieci. Nie stanowią podstawy do subsydiowania skrośnego pomiędzy użytkownikami sieci i nie utrudniają wejścia na rynek nowym podmiotom.

Właściwe władze lub, w stosownych przypadkach, operatorzy systemu przesyłowego podają do wiadomości publicznej metodologię obliczania opłat za niezbilansowanie, jak również metodologię tworzenia taryf wynikowych.

4. Operatorzy systemu przesyłowego mogą nakładać kary na użytkowników sieci, którzy nie zbilansowali swojego zapotrzebowania w ramach systemu przesyłowego według zasad bilansowania, o których mowa w ust. 1.

5. Kary, które przewyższają faktyczne koszty bilansowania, są uwzględniane przy obliczaniu taryf w taki sposób, który nie spowoduje zmniejszenia zainteresowania użytkowników bilansowaniem, i są zatwierdzane przez właściwe władze.

6. Aby umożliwić użytkownikom sieci podejmowanie środków zaradczych w odpowiednim czasie, operatorzy systemu przesyłowego przekazują on-line wystarczające, terminowe i wiarygodne informacje na temat statusu bilansowania użytkownika sieci. Poziom przekazywanych informacji powinien odzwierciedlać poziom informacji, jakimi dysponuje operator systemu przesyłowego. W przypadku istnienia opłat za udzielanie takich informacji opłaty te są zatwierdzane przez władze właściwe i są podawane do wiadomości publicznej przez operatora systemu przesyłowego.

7. Państwa Członkowskie zapewnią, aby w celu ułatwienia handlu gazem operatorzy systemu przesyłowego podejmowali wysiłki zmierzające do zharmonizowania systemów bilansowania oraz ujednolicenia struktur i poziomów opłat za bilansowanie.

Artykuł 8

Handel prawami do zdolności przesyłowej

Każdy operator systemu przesyłowego podejmie odpowiednie kroki mające na celu umożliwienie i ułatwienie wolnego handlu prawami do zdolności przesyłowej. Każdy taki operator opracuje zharmonizowane umowy przesyłowe i procedury obowiązujące na rynku pierwotnym w celu ułatwienia handlu prawami do zdolności przesyłowej na rynku wtórnym oraz w celu uznania przeniesienia pierwotnych praw do korzystania ze zdolności przesyłowej, w przypadku gdy zostanie o tym powiadomiony przez użytkowników sieci. Urzędy regulacji będą powiadamiane o zharmonizowanych umowach przesyłowych i procedurach.

Artykuł 9

Wytyczne

1. W stosownych przypadkach Wytyczne zapewniające minimalny stopień harmonizacji wymaganej do realizacji celu niniejszego rozporządzenia określają:

- a) szczegóły dotyczące usług związanych z dostępem stron trzecich, włączając w to charakter, czas trwania i inne wymagania dotyczące tych usług, zgodnie z art. 4;
- b) szczegóły dotyczące zasad odnoszących się do mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej i stosowania procedur zarządzania ograniczeniami w przesyłach, w wypadku zaistnienia ograniczeń związanych z nadmierną, zakontraktowaną zdolnością przesyłową, zgodnie z art. 5;
- c) szczegóły dotyczące informacji technicznych potrzebnych użytkownikom sieci do uzyskania efektywnego dostępu do systemu oraz szczegóły odnośnie do wszystkich właściwych punktów dotyczących wymogów przejrzystości, włączając w to informacje, które mają być opublikowane we wszystkich odpowiednich punktach i harmonogram, według którego informacje te powinny być opublikowane zgodnie z art. 6.

2. Wytyczne dotyczące zagadnień wymienionych w ust. 1 zawarte są w Załączniku. Komisja może wprowadzać do nich zmiany, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

3. Stosowanie i wprowadzanie zmian w wytycznych, przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, odzwierciedla różnice pomiędzy krajowymi systemami gazu, dlatego też nie ma potrzeby tworzenia na poziomie Wspólnoty jednolitych, szczegółowych zasad i warunków dotyczących usług związanych z dostępem stron trzecich. Wytyczne te mogą jednak ustalać minimalne wymagania, jakie należy spełnić w celu osiągnięcia niedyskryminacyjnych, przejrzystych warunków dostępu do sieci na wewnętrznym rynku gazu, które mogą być następnie stosowane z uwzględnieniem różnic pomiędzy krajowymi systemami gazu.

Artykuł 10

Urzędy regulacji

Wypełniając swoje obowiązki zgodnie z niniejszym rozporządzeniem urzędy regulacji Państw Członkowskich ustanowione zgodnie z art. 25 dyrektywy 2003/55/WE zapewniają przestrzeganie niniejszego rozporządzenia i Wytycznych przyjętych zgodnie z art. 9 niniejszego rozporządzenia.

W stosownych przypadkach urzędy współpracują między sobą oraz z Komisją.

Artykuł 11

Udzielanie informacji

Państwa Członkowskie oraz urzędy regulacji udzielają Komisji, na jej wniosek, wszelkich informacji niezbędnych do celów art. 9.

Komisja ustala odpowiedni termin, w jakim należy dostarczać informacje, uwzględniając stopień ich złożoności i pilności.

Artykuł 12

Prawo Państw Członkowskich do wprowadzania bardziej szczegółowych środków

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla praw Państw Członkowskich w kwestii utrzymania lub wprowadzenia środków zawierających bardziej szczegółowe przepisy niż zawarte w niniejszym rozporządzeniu i w Wytycznych, o których mowa w art. 9.

Artykuł 13

Kary

1. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady nakładania kar za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia stosowania tych kar. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o ustanowionych przepisach najpóźniej do dnia 1 lipca 2006 r. Komisja zostanie również bezzwłocznie powiadomiona o wszystkich późniejszych zmianach tych przepisów.
2. Kary przewidziane zgodnie z ust. 1 nie mają charakteru karnoprawnego.

Artykuł 14

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera komitet ustanowiony na mocy art. 30 dyrektywy 2003/55/WE.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE przy uwzględnieniu jej art. 8.
Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 15

Sprawozdanie Komisji

Komisja monitoruje wprowadzanie w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja w swoim sprawozdaniu, zgodnie z art. 31 ust. 3 dyrektywy 2003/55/WE, podaje informacje na temat doświadczeń zdobytych w czasie stosowania niniejszego

rozporządzenia. Sprawozdanie powinno w szczególności stwierdzać, w jakim stopniu dzięki rozporządzeniu zapewnione zostały niedyskryminacyjne i odzwierciedlające koszty warunki dostępu do sieci przesyłowych gazu w celu zapewnienia odbiorcom możliwości dokonania wyboru w ramach dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego oraz w celu zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa dostaw. W razie potrzeby sprawozdanie zawiera właściwe wnioski i/lub zalecenia.

Artykuł 16

Odstępstwa i zwolnienia

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) systemów przesyłowych gazu ziemnego znajdujących się w Państwach Członkowskich, na okres obowiązującego odstępstwa przyznanego zgodnie z art. 28 dyrektywy 2003/55/WE; Państwa Członkowskie, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 28 dyrektywy 2003/55/WE, mogą złożyć do Komisji wniosek o tymczasowe odstępstwo od stosowania niniejszego rozporządzenia na okres do dwóch lat od daty wygaśnięcia odstępstwa, o którym mowa w lit. a);
- b) gazociągów międzysystemowych pomiędzy Państwami Członkowskimi i znacznego zwiększenia zdolności przesyłowej w istniejącej infrastrukturze oraz modyfikacji takiej infrastruktury, umożliwiających rozwój nowych źródeł dostaw gazu określonych w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/55/WE, które są wyłączone ze stosowania wymogów art. 18, 19, 20 oraz 25 ust. 2, 3 i 4 tej dyrektywy tak długo, jak są one wyłączone ze stosowania przepisów, o których mowa w niniejszej literze; lub
- c) systemów przesyłowych gazu ziemnego, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/55/WE.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r., z wyjątkiem drugiego zdania art. 9 ust. 2, które stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WYTYCZNE DOTYCZĄCE

1. USŁUG ZWIĄZANYCH Z DOSTĘPEM STRON TRZECICH
2. ZASAD OKREŚLAJĄCYCH MECHANIZMY ALOKACJI ZDOLNOŚCI PRZESYŁOWEJ I PROCEDURY ZARZĄDZANIA OGRANICZENIAMI W PRZESYŁE ORAZ ICH STOSOWANIA W WYPADKU KONTRAKTOWYCH OGRANICZEŃ W PRZESYŁE ORAZ
3. OKREŚLENIA INFORMACJI TECHNICZNYCH POTRZEBNYCH UŻYTKOWNIKOM SIECI DO UZYSKANIA SKUTECZNEGO DOSTĘPU DO SYSTEMU, OKREŚLENIA WSZYSTKICH PUNKTÓW ISTOTNYCH DLA ZACHOWANIA WYMOGÓW PRZEJRZYSTOŚCI ORAZ INFORMACJI PUBLIKOWANYCH WE WSZYSTKICH ODPOWIEDNIACH MIEJSCACH I HARMONOGRAMU, WEDŁUG KTÓREGO INFORMACJE TE POWINNY BYĆ PUBLIKOWANE

1. USŁUGI ZWIĄZANE Z DOSTĘPEM STRON TRZECICH

- 1) Operatorzy systemu przesyłowego oferują ciągłe i przerywane usługi, których czas trwania wynosi co najmniej jeden dzień.
- 2) Zharmonizowane umowy przesyłowe i wspólny kodeks sieciowy zostaną opracowane w sposób ułatwiający handel zdolnością przesyłową zakontraktowaną przez użytkowników sieci oraz ponowne jej wykorzystanie nieprzeszkadzające w udostępnianiu zdolności przesyłowej.
- 3) Operatorzy systemu przesyłowego opracowują kodeksy sieci i zharmonizowane umowy po przeprowadzeniu odpowiednich konsultacji z użytkownikami sieci.
- 4) Operatorzy systemu przesyłowego opracowują standardowe procedury zgłaszania zapotrzebowania i ponownego zgłaszania zapotrzebowania na zdolność przesyłową po ich uzgodnieniu z Europejskim Stowarzyszeniem na rzecz Płynności Wymiany Energii (EASEE-gas). Opracowują system informacji i środki komunikacji elektronicznej w celu dostarczania użytkownikom sieci odpowiednich danych oraz uproszczenia transakcji, takich jak zgłaszanie zapotrzebowania na zdolność przesyłową, kontraktowanie i przenoszenie praw do zdolności przesyłowej pomiędzy użytkownikami sieci.
- 5) Operatorzy systemu przesyłowego harmonizują formalne procedury składania wniosków i terminy udzielania odpowiedzi według najlepszej praktyki branżowej w celu maksymalnego skrócenia terminów udzielania odpowiedzi. Zapewniają też systemy rezerwowania i potwierdzania przyznania zdolności przesyłowej on-line oraz procedury zgłaszania zapotrzebowania, jak również ponownego zgłaszania zapotrzebowania nie później niż do dnia 1 lipca 2006 r., jeżeli takie procedury zostały uzgodnione z EASEE-gas.
- 6) Operatorzy systemu przesyłowego nie pobierają oddzielnych opłat od użytkowników sieci za wnioski o udzielenie informacji i za transakcje związane z ich umowami transportowymi, a które są prowadzone zgodnie ze standardowymi regułami i procedurami.
- 7) Opłaty za wnioski o udzielenie informacji, które wymagają nadzwyczajnych lub nadmiernych wydatków, takich jak przeprowadzenie studium wykonalności, mogą być pobierane oddzielnie, pod warunkiem że opłaty te zostaną należycie uzasadnione.
- 8) Operatorzy systemu przesyłowego współpracują z innymi operatorami systemu przesyłowego przy koordynowaniu konserwacji i remontów swoich sieci w celu zminimalizowania jakichkolwiek zakłóceń usług przesyłowych świadczonych na rzecz użytkowników sieci, jak również operatorów systemu przesyłowego w innych obszarach oraz w celu zapewnienia równych korzyści w związku z bezpieczeństwem dostaw, w tym w odniesieniu do tranzytu.
- 9) Operatorzy systemu przesyłowego publikują przynajmniej raz w roku, w terminie wcześniej określonym, z odpowiednim wyprzedzeniem, wszystkie planowane okresy konserwacji i remontów, które mogą mieć wpływ na prawa użytkowników sieci wynikające z umów przesyłowych oraz związane z nimi informacje dotyczące eksploatacji. Zasada ta obejmuje niedyskryminacyjną publikację informacji o wszelkich zmianach okresów konserwacji i remontów oraz zawiadamianie o nieplanowanych konserwacjach i remontach natychmiast po uzyskaniu tych informacji przez operatora systemu przesyłowego. W czasie okresów konserwacji i remontów operatorzy systemu przesyłowego regularnie publikują uaktualnione informacje dotyczące szczegółów, spodziewanego czasu trwania i rezultatu przeprowadzanych konserwacji i remontów.
- 10) Operatorzy systemu przesyłowego przechowują i udostępniają właściwym władzom, na ich wniosek, dzienny rejestr faktycznie prowadzonych konserwacji i remontów oraz zaistniałych zakłóceń w przepływie. Informacje udostępniane są również na wniosek podmiotów odczuwających skutki takich zakłóceń.

2. ZASADY OKREŚLAJĄCE MECHANIZMY ALOKACJI ZDOLNOŚCI PRZESYŁOWEJ, PROCEDURY ZARZĄDZANIA OGRANICZENIAMI W PRZESYLE ORAZ ICH STOSOWANIE W WYPADKU KONTRAKTOWYCH OGRANICZEŃ W PRZESYLE

2.1. Zasady określające mechanizmy alokacji zdolności przesyłowej i procedury zarządzania ograniczeniami w przesyle

- 1) Mechanizmy alokacji zdolności przesyłowej i procedury zarządzania ograniczeniami w przesyle ułatwiają rozwój konkurencji i płynność obrotu zdolnością przesyłową oraz są zgodne z mechanizmami rynkowymi, włączając w to rynki kupna z natychmiastową dostawą i węzły wymiany handlowej. Są elastyczne i mają zdolność dostosowywania się do zmieniających się uwarunkowań rynkowych.
- 2) Mechanizmy i procedury uwzględniają integralność danego systemu, jak również bezpieczeństwo dostaw.
- 3) Mechanizmy i procedury nie utrudniają wejścia na rynek nowych uczestników ani też nie tworzą też niepotrzebnych barier wobec wejścia na rynek. Nie uniemożliwiają skutecznej konkurencji pomiędzy uczestnikami rynku, włączając w to nowych, wchodzących na rynek uczestników oraz firmy z małym udziałem w rynku.
- 4) Mechanizmy i procedury zapewniają odpowiednie bodźce gospodarcze sprzyjające efektywnemu i maksymalnemu wykorzystaniu technicznej zdolności przesyłowej oraz ułatwiają inwestowanie w nową infrastrukturę.
- 5) Użytkownicy sieci są informowani o rodzajach okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na dostępność zakontraktowanej zdolności przesyłowej. Informacje dotyczące przerw powinny odzwierciedlać poziom informacji, jakimi dysponuje operator systemu przesyłowego.
- 6) W wypadku wystąpienia, z powodów związanych z zachowaniem integralności systemu, trudności w realizacji zobowiązań kontraktowych dotyczących dostaw operatorzy systemu przesyłowego powinni zawiadomić o tym użytkowników sieci oraz bezzwłocznie podjąć działania zmierzające do znalezienia niedyskryminacyjnego rozwiązania zaistniałego problemu.

Przed wdrożeniem procedur operatorzy systemu przesyłowego konsultują je z użytkownikami sieci oraz uzgadniają je z urzędem regulacji.

2.2. Procedury zarządzania ograniczeniami w przesyle w wypadku kontraktowych ograniczeń w przesyle

- 1) W wypadku niewykorzystania zakontraktowanej zdolności przesyłowej operatorzy systemu przesyłowego udostępniają tę zdolność na rynku pierwotnym na zasadzie przerywanej, stosując umowy o zróżnicowanym czasie trwania, do momentu kiedy właściwy użytkownik sieci nie zaoferuje jej na rynku wtórnym za rozsądną cenę.
- 2) Dochody z uwolnionej przerywanej zdolności przesyłowej są rozdzielane zgodnie z zasadami zatwierdzonymi lub przyjętymi przez właściwy urząd regulacji. Reguły te są zgodne z wymogami skutecznego i racjonalnego wykorzystania systemu.
- 3) Rozsądna cena za uwolnienie przerywanej zdolności przesyłowej może być ustalona przez właściwy urząd regulacji z uwzględnieniem istniejących w danej sytuacji szczególnych uwarunkowań.
- 4) W stosownych przypadkach operatorzy systemu przesyłowego powinni podjąć odpowiednie wysiłki w celu zaoferowania na rynku przynajmniej części niewykorzystanej zdolności przesyłowej w formie ciągłej zdolności przesyłowej.

3. OKREŚLENIE INFORMACJI TECHNICZNYCH POTRZEBNYCH UŻYTKOWNIKOM SIECI DO UZYSKANIA SKUTECZNEGO DOSTĘPU DO SYSTEMU, OKREŚLENIE WSZYSTKICH PUNKTÓW ISTOTNYCH DLA ZACHOWANIA WYMOGÓW PRZEJRZYSTOŚCI ORAZ INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PUBLIKOWANE WE WSZYSTKICH ODPOWIEDNICH MIEJSCACH ORAZ HARMONOGRAM, WEDŁUG KTÓREGO INFORMACJE TE POWINNY BYĆ PUBLIKOWANE

3.1. Określenie informacji technicznych niezbędnych użytkownikom sieci do uzyskania skutecznego dostępu do systemu

Operatorzy systemu przesyłowego publikują przynajmniej następujące informacje o swoich systemach i usługach:

- a) szczegółowy i wszechstronny opis różnych rodzajów oferowanych usług i opłat za te usługi;
- b) różne typy umów przesyłowych dostępnych dla tych usług oraz, jeżeli mają one zastosowanie, kodeks sieci i/lub standardowe warunki określające prawa i obowiązki wszystkich użytkowników sieci, włączając w to zharmonizowane umowy przesyłowe oraz inne odpowiednie dokumenty;

- c) zharmonizowane procedury stosowane w czasie korzystania z systemu przesyłowego wraz z definicjami kluczowych warunków;
- d) przepisy dotyczące alokacji zdolności przesyłowej, zarządzania ograniczeniami w przesyłach oraz procedur zapobiegających akumulacji rezerw zdolności przesyłowej oraz procedur dotyczących jej ponownego wykorzystania;
- e) zasady stosowane w handlu zdolnością przesyłową na rynku wtórnym wobec operatora systemu przesyłowego;
- f) o ile mają one zastosowanie, poziomy elastyczności i tolerancji stosowane w usługach przesyłowych i innych usługach bez oddzielnych opłat, jak również oferowane dodatkowo poziomy elastyczności i związane z nimi opłaty;
- g) szczegółowy opis systemu gazowniczego zarządzanego przez operatora systemu przesyłowego wskazujący wszystkie właściwe punkty łączące jego system z systemem przesyłowym innego operatora i/lub opis infrastruktury gazownicznej, takiej jak infrastruktura dla skroplonego gazu ziemnego (LNG), oraz infrastruktury niezbędnej do świadczenia usług pomocniczych określonych w art. 2 ust. 14 dyrektywy 2003/55/WE;
- h) informacje o jakości gazu i standardach dotyczących wielkości ciśnień;
- i) zasady stosowane przy przyłączaniu do systemu zarządzanego przez operatora systemu przesyłowego;
- j) wszelkie, podawane okresowo, informacje dotyczące proponowanych i/lub faktycznych zmian w usługach lub warunkach, w tym elementów wymienionych w lit. a)–i).

3.2. Określenie wszystkich punktów istotnych dla zachowania wymogów przejrzystości

Właściwe punkty obejmują co najmniej:

- a) wszystkie punkty wejścia do sieci zarządzanej przez operatora systemu przesyłowego;
- b) wszystkie najważniejsze punkty wyjścia i strefy wyjścia posiadające co najmniej 50 % całkowitej zdolności przesyłowej danego operatora systemu przesyłowego, włączając w to wszystkie punkty wyjścia lub strefy wyjścia posiadające ponad 2 % całkowitej zdolności przesyłowej punktu wyjścia z sieci;
- c) wszystkie punkty łączące różne sieci operatorów systemu przesyłowego;
- d) wszystkie punkty łączące sieć operatora systemu przesyłowego z terminalem LNG;
- e) wszystkie istotne punkty w sieci danego operatora systemu przesyłowego wraz z punktami połączenia z gazowymi węzłami wymiany handlowej. Za istotne uważa się wszystkie punkty, w przypadku których, na podstawie doświadczenia, istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia fizycznych ograniczeń w przesyłach;
- f) wszystkie punkty łączące sieć danego operatora systemu przesyłowego z infrastrukturą niezbędną do świadczenia usług pomocniczych określonych w art. 2 ust. 14 dyrektywy 2003/55/WE.

3.3. Informacje, które mają być publikowane we wszystkich odpowiednich miejscach i harmonogram, według którego informacje te powinny być publikowane

- 1) We wszystkich właściwych miejscach operatorzy systemu przesyłowego publikują w Internecie, w sposób regularny i ciągły oraz w formie znormalizowanej i przyjaznej dla odbiorcy, następujące informacje o dziennym stanie zdolności przesyłowej:
 - a) maksymalna techniczna zdolność przesyłowa w obu kierunkach,
 - b) całkowita zakontraktowana i przerywana zdolność przesyłowa,
 - c) dostępna zdolność przesyłowa.
- 2) Dla wszystkich właściwych punktów, operatorzy systemu przesyłowego publikują informacje dotyczące dostępnej zdolności przesyłowej na okres obejmujący przynajmniej następnych 18 miesięcy i uaktualniają te informacje przynajmniej co miesiąc lub częściej, w miarę otrzymywania nowych informacji.
- 3) Operatorzy systemu przesyłowego codziennie publikują uaktualnienia dotyczące dostępności krótkoterminowych usług (z wyprzedzeniem jednodniowym i tygodniowym) oparte, między innymi, na zgłoszeniach zapotrzebowania, aktualnych zobowiązaniach wynikających z zawartych umów oraz regularnych, długoterminowych przewidywaniach dotyczących dostępnej zdolności przesyłowej w ujęciu rocznym, przez okres do 10 lat dla wszystkich właściwych punktów.

- 4) Operatorzy systemu przesyłowego publikują w sposób ciągły wskaźniki maksymalnego i minimalnego miesięcznego wykorzystania zdolności przesyłowej, jak również średni roczny przepływ we wszystkich właściwych miejscach za okres ostatnich trzech lat.
 - 5) Operatorzy systemu przesyłowego prowadzą dzienny rejestr faktycznych łącznych przepływów obejmujący co najmniej ostatnie trzy miesiące.
 - 6) Operatorzy systemu przesyłowego prowadzą rejestr wszystkich umów dotyczących zdolności przesyłowej oraz innych właściwych informacji na temat obliczania i udostępniania zdolności przesyłowej. Krajowe urzędy regulacji posiadają dostęp do tych rejestrów w celu wypełniania swoich obowiązków.
 - 7) Operatorzy systemu przesyłowego zapewniają przyjazne dla użytkownika instrumenty służące obliczaniu taryf za dostępne usługi i sprawdzaniu on-line dostępnej zdolności przesyłowej.
 - 8) W wypadkach gdy operatorzy systemu przesyłowego nie mogą publikować informacji zgodnie z ust. 1, 3 i 7, konsultują się z właściwymi władzami krajowymi i ustalają plan działań, który powinien być wdrożony jak najszybciej, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 2006 r.
-

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 12 grudnia 2003 r., w oparciu o art. 95 Traktatu WE, Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu.
2. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił swoją opinię w dniu 2 czerwca 2004 r.
3. Parlament Europejski wydał swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 20 kwietnia 2004 r., zatwierdzając 41 zmian. Komisja nie przedstawi zmodyfikowanego wniosku.
4. W dniu 12 listopada 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu.

II. CEL WNIOSKU

Wniosek ma na celu uzupełnienie dyrektywy dotyczącej wewnętrznego rynku gazu ziemnego (2003/55/WE) przyjętej w ubiegłym roku poprzez ustanowienie sprawiedliwych i szczegółowych zasad dostępu osób trzecich do sieci przesyłowych gazu Państw Członkowskich, biorąc pod uwagę specyfikę rynków krajowych i regionalnych. Może on być uważany jako analogiczny do rozporządzenia (WE) 1228/2003 w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej przyjętego jako część pakietu dotyczącego rynku wewnętrznego. Wniosek opiera się na wytycznych ustalonych na zasadzie dobrowolności przez Europejskie Forum Regulacji Gazownictwa (Forum Madryckie), które uzyskają charakter wiążący za pośrednictwem wnioskowanego rozporządzenia.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. UWAGI OGÓLNE

- a) W odniesieniu do 41 zmian Parlamentu Europejskiego Rada poszła w ślady Komisji, przyjmując następujące 22 zmiany:
 - w pełni (czasem wprowadzając zmiany edytorskie) 7, 12, 15, 18–21, 23, 26, 32, 34 oraz 39–41,
 - częściowo: 1, 4, 25,
 - zasadniczo: 3, 13, 29, 36 oraz 38, oraz
 - odrzucając następujące 18 zmian: 2, 5, 8–11, 14, 16–17, 22, 24, 27, 30–31, 35, 37, 42 i 43, z powodu treści i/lub formy.

Rada przyjęła również bez zastrzeżeń zmianę 33.

- b) W odniesieniu do wniosku Komisji Rada wprowadziła pewne inne zmiany (dotyczące treści i/lub formy), które zostały wyszczególnione poniżej.

Wszystkie zmiany, które Rada wprowadziła do wniosku Komisji, zostały zaakceptowane przez Komisję.

2. UWAGI SZCZEGÓŁOWE

- a) **Główne zmiany** wprowadzone przez Radę do projektu rozporządzenia dotyczą wytycznych, o których mowa w art. 9, których zakres został ograniczony przez Radę; szczególnie, z wniosku Komisji, została usunięta możliwość przyjęcia nowych wytycznych przez Komisję poprzez zastosowanie procedury komitetu, pozostawiając Komisji uprawnienia do wprowadzenia zmian w wytycznych ustanowionych w załączniku do projektu rozporządzenia; wytyczne te dotyczą dostępu osób trzecich do usług, zasad dotyczących mechanizmów alokacji i procedur zarządzania przepustowością oraz wymagań dotyczących przejrzystości. Rada wprowadziła również dodatkowy ustęp do art. 9, w którym wyjaśniła, że wytyczne i ich zastosowanie w przyszłych poprawkach powinny odzwierciedlać różnice pomiędzy krajowymi systemami gazownictwami.

Ponadto, Rada wprowadziła nowy artykuł (art. 16), który potwierdza, że odpowiednie odstępowstwa i zwolnienia przyznane na mocy dyrektywy 2003/55/WE mają również zastosowanie do niniejszego rozporządzenia.

Rada przesunęła również datę zastosowania rozporządzenia z dnia 1 lipca 2005 r. na dzień 1 czerwca 2006 r., z wyjątkiem art. 9 ust. 2, dla którego data zastosowania została ustalona na dzień 1 stycznia 2007 r. (art.17).

b) Inne zmiany dotyczą w szczególności:

- artykułu 2 ust. 1 pkt 1: Rada nieznacznie zmieniła definicję terminu przesył w celu wyjaśnienia do których gazociągów definicja ma zastosowanie; zmiana ta obejmuje wprowadzenie motywu 5;
- artykułu 2 ust. 2 pkt 4 i 18: Rada wprowadziła dwie nowe definicje („niewykorzystana przepustowość” i „stabilne usługi”);
- artykułu 2 ust. 1, pkt 23 i 24: Rada wykreśliła definicje *nowi uczestnicy wchodzący na rynek i mały uczestnik*, biorąc pod uwagę fakt, że rozporządzenie powinno w ten sam sposób mieć zastosowanie do wszystkich uczestników rynku;
- artykułu 3 ust. 1, do którego Rada wprowadziła nowy *drugi akapit* w celu zapewnienia, że aukcje stanowią możliwy środek określania taryf; zmiana ta obejmuje wprowadzenie motywu 8;
- artykułu 5 ust. 4 i art. 7 ust. 6: Rada przeredagowała te przepisy w celu ich wyjaśnienia;
- artykułu 6 ust. 4: drugie zdanie tego ustępu uzyskało nowe brzmienie w celu uściślenia jego zakresu oraz zostało przeniesione do załącznika (pkt 3.2 lit. b), szczególnie ze względu na poziom jego szczegółowości;
- artykułu 11 ust. 2–5: Rada usunęła te ustępy, a następnie także art. 13 ust. 1;
- kilka odesłań do dyrektywy 2003/55/WE zostało wprowadzonych w celu zapewnienia wyjaśnień [art. 1 ust. 2 (nowy); art. 3 ust. 1 i 2; art. 4 ust. 1; art. 10; art. 14; art. 15 (patrz: *zmiana 36*)];
- Rada wprowadziła również kilka *nowych motywów*, poza tymi już wspomnianymi, szczególnie po to, by odzwierciedlić zmiany w artykułach (*motywy 4, 7, 10, 16 i 19*) (odpowiadające *zmianie 3*).

IV. WNIOSKI

Rada uważa, że w znaczącym stopniu niniejsze wspólne stanowisko odpowiada treści większości życzeń wyrażonych przez Parlament Europejski oraz że przyczyni się ono do osiągnięcia właściwego działania rynku wewnętrznego gazu ziemnego.
